

Teorie všeho nemůže být nikdy dokázána

(j_navratil@volny.cz Navrátil : komentář [červeně](#) a [modře](#) do textu)

Pokud fyzikové usilují o nalezení nějaké "teorie všeho", staví se jim do cesty několik překážek. Vlastně si nikdy nebudou moci být jisti, zda onu teorii skutečně našli. ([Ano i ne . Pokud jde o teorii „pro náš vesmír“, tak ta možná poznatelná je](#)) V logice vědy platí, že teorii nelze nikdy prokázat, ale pouze vyvrátit. (Jsou-li [naše dvě nezastupitelné veličiny čas a délka](#) dvěma symetrickými stranami jedné asymetrické mince, říkáme jí "A", pak toto "A" je monoveličinou-[Velveličinou](#) coby „základ“ pro [existenci](#) vesmíru. a budeme se muset ptát, jak může existovat "A" samo o sobě?...zda se „Existenčno A“ ještě nestřídá s nějakým „Neexistenčnem B“ => [kontravesmírem ? Nepletme si to se střídáním stavů „těchto vesmírů Existenčních“ čili vesmírů existenčních co si střídají stavy symetrie a asymetriemi, tedy například náš vesmír je asymetrický a vesmír Před-big-bangový byl symetrický pro veličiny délka a čas, což by opět vedlo k symetrii a ke střídání symetrií.](#) Pak by ovšem [Velveličina "A" a k ní Nevelveličina "B"](#) jako partner musely by být k sobě dvěma stranami jedné „Mince“ a tou už by musel být sám Bůh nebo něco nevysvětlitelného....a nelze vědět zda determinismus popisovaný pokračuje stále dál.

Já sám bych „rád“ uviděl, že [Velveličina "A"\(délkočas \)](#) končí ve filozofické rovnici :

["A" krát „zákon-pravidlo=bůh“ = Velvesmír](#))

Je však i další důvod, proč si teorií všeho nebudeme moci být jisti... ([Možná tu ozáčku „lze“ zredukovat na >teorii všeho o tomto vesmíru<](#) a pak by tato byla poznatelná)

Teorie všeho by totiž v jistém ohledu znamenala největší možnou "kompresi skutečnosti". Tedy - množství částic a interakcí popíšeme např. prostřednictvím několika rovnic. Další komprese už přitom nebude možná, protože by již nedávala [úplný](#) popis skutečnosti. ([Budeme-li chtít popis skutečnosti „jen tohoto vesmíru“ , pak to snad možné bude ? Kompresi skutečnosti vede k dvouveličinovému vesmíru a tam k jedné universální rovnici, respektive pochopení dvou stran mince, které podléhají PPP pro kombinační sestavy složitějších struktur \(PPP => První Počáteční Pravidlo = zákon , z něhož se odvodí další zákony – interakční – ve chvíli, kdy se kombinace objeví a objeví se současně s těmi zákony Tedy : Kompresi skutečnosti jistě vede k dvouveličinovému vesmíru ...\)](#) Jenže...

V první řadě se samozřejmě opíráme o (řekněme) víru, že vesmír vůbec nějak komprimovatelný je ([komprimovatelnost na jakém stupni ? , komprimovatelnost existuje už proto, že jsme jí prokázali všemi možnými poznatky o přírodě, neb to jsou komprimace přírody](#)) a zda by jeho úplný popis nebyl opět množinou velkou jako vesmír sám. ([Popis komprimovaný nemůže a nevede k množině „narůstající“.](#) Popis komprimovaný vede k jednoduchému počátku, k jednoduché rovnici stylu :

["A" krát „zákon-pravidlo=bůh“ = Velvesmír](#) a to může být pro náš vesmír klidně i rovnice paraboly :

$a \cdot a = b + b$. Tato rovnice obsahuje dva veličinové artefakty i pravidlo, a je „existenční“, a je schopna vývoje komplikovaných stavů a to pouze v jedné možné vývojové posloupnosti až k DNA) Tuto námitku však můžeme zamítnout odkazem na zkušenost - třeba objev gravitačního zákona ukázal, že je možné nějaké obecné tvrzení skutečně najít. ([ano](#)) Vesmír tedy není "zcela náhodný" (takové množiny komprimovat nejdu).

Druhý problém je však zásadní: Gregory Chaitin dokázal, že neexistují "nejkratší programy". Přesněji řečeno, sice někdy existují, ale nikdy nemůžeme dokázat, že před sebou máme nejkratší program řešící daný úkol. ([Ano, tento problém jsem svými slovy popsal právě o odstavci výše : střídání symetrií s asymetriemi vede k tomu, že Velveličina "A" \(coby >délkočas< \) a Kontravelveličina "B" \(coby totéž „jako Neexistenčno ...? \) vedou k asymetrickému partnerovi a tím už snad je jen Bůh a ten už „nemá partnera do symetrie“ ...,což je ten důkaz Gregory Chaitina ...anebo má ? \)](#) Proto ani u teorie všeho nebudeme mít jistotu, zda není možné zformulovat systém ještě jednodušší/obecnější. ([Ale budeme mít, tedy](#)

m ů ž e m e mít jistotu, že jsme poznali teorii všeho >pro tento vesmír<)

Zdroj: John D. Barrow: Pí na nebesích, Mladá fronta, Praha, 2000

Pavel Houser

ing. Josef Navrátil, Kosmonautů 154, Děčín 405 01,

05.04.2003

e-mail : j_navratil@volny.cz

www : www.volny.cz/j_navratil

<http://big-bang.webpark.cz/>

Výňatek z jistého článku Gravitační vlny a jejich detektory Jiřího Podolského : modře jsou moje vsuvky

Podle gravitační teorie zformulované Albertem Einsteinem v roce 1915 (všeobecně známé pod názvem **obecná teorie relativity**) lze totiž veškeré gravitační efekty vysvětlit jako důsledek zakřivení prostoročasu. Každý fyzikální objekt kolem sebe mění geometrické vlastnosti prostoru a času, zakřivuje je, a to tím více, čím větší má hmotnost. (Myslíte si opravdu, že to ON-OBJEKT zakřivuje ten prostor a čas ?? Anebo je to jinak ..prostoročas se sám chová tak, že se zakřivuje a zakřivuje až jeho „samozakřivování“ p ř e c h á z í do stavu co vypadá jako hmota, tedy shluk vlnobalíčků elementárních částic Otázka však zůstává : proč se prostor a čas „zakřivuje sám“. Sám podle zákona změn tj. střídání symetrií a asymetrií a podle zákona paraboly...proč to dělá vesmír sám je sice divné ale stejně divné by bylo proč by to „sama“ dělala hmota – těleso) Tělesa se proto nepohybují v neměnném euklidovském prostoru měřena absolutním časem, ale v prostředí, jehož geometrie je zdeformována ostatními objekty. (Tělesy...ovšem uvnitř „ohrazené oblasti zvané galaxie“ ,uvnitř galaxie se trajektorie euklidovské zakřivují – to cituji slova pana Pavlíčka. A pohyb zde není měřen absolutním časem...nýbrž časem „vlastním“ co ho má každé těleso své, tedy své vlastní tempo...vpodstatě je to obdoba křivosti trajektorií délkových) Newton si představoval, že každá planeta obíhá kolem Slunce proto, že je k němu přitahována gravitační silou. Tato síla zakřivuje dráhu planety, jež by bez přítomnosti síly byla přímá. Podle Einsteina ovšem mezi Sluncem a planetou nepůsobí žádná gravitační síla. Dráha planety je zakřivena prostě proto, že sám prostor (i čas), v němž se planeta pohybuje, je zakřiven přítomností Slunce.

/

/

Každá hvězda zakřivuje prostoročas ve svém okolí. (Hvězda sama je tvořena multikřivostí časoprostoru a tak kolení „doznívá zvlněnost“ jí samé) Změní-li hvězda náhle svůj tvar (například při výbuchu **supernovy**), změni se též okolní geometrie a vzniklý rozruch se bude předávat dále. Směrem od hvězdy se začnou šířit konečnou rychlostí gravitační vlny, ``poruchové'' vlnky křivosti prostoročasu . V jejich amplitudě a frekvenci je zakódována cenná informace o procesu zániku hvězdy. Kdybychom uměli takové gravitační vlny zachytit a dešifrovat informaci, kterou přenášejí, otevřel by se nám pohled přímo do samotného srdce hvězdného kolapsu, při němž vzniká buď neutronová hvězda nebo dokonce černá díra. (Balík multizakřiveného časoprostoru, jemuž se říká hvězda, vybuchne-li, tak >vnější vrstvy< se rozbálí a >vnitřní vrstvy se více sbalí< ... Tento jev mohl být analogicky i ve Velkém Třesku, kdy předchozí stav „*neutrálního symetrického nezakřiveného časoprostoru*“ vybuchl >ve smyslu< že „půl“ toho stavu původního vřícího rozbálilo tuto vlnovou pěnu a předalo do „druhé půlky“ cosi = „delta t/t“ a tím se druhá půlka více sbalila, sbalila se do vize >hmota<) Mohli bychom nahlédnout do oblastí dnes nespátřitelných, neboť jsou pro elektromagnetické záření neprůhledné.

Gravitační vlny vznikají nejen při výbuších supernov, ale obecně všude tam, kde se nerovnoměrně mění tvar objektu (Když se řekne >zrychlení< tak to je nerovnoměrný pohyb čili $x_2 / t_1.t_2$; a když se řekne

nerovnoměrná změna tvaru, pak to je $x_1, x_2 / t_1, t_2 = c^2 \cdot w \cdot t_c$ no a to je „stav hmotový“ ,to je základní nukleon) a tím i rozložení hmoty (fyzikové jej popisují tzv. kvadrupólovým momentem).

Páni fyzikové píší a vynalézají principy, jako :

„Podle kosmologického principu homogenity a izotropie musí **každý pozorovatel** kdekoliv ve vesmíru pozorovat, že vzdálené galaxie se od něj vzdalují, tedy vesmír jako celek se rozpíná.“

Ale jak ?

Galaxie „stojí v lokálním časoprostoru na místě“ a rozpíná se >jen< časoprostor ?, a tím odnáší sebou galaxie ?. Pak to jen vypadá, že se galaxie vzdalují. („vlastní setrvačnou rychlostí“ ?, nikoliv, ale r o z p í n á s e prostor ...??) A rozpíná se opravdu prostor ? Potom jak ? Jeho etalon délky se rozpíná ? anebo přibývá bodů na dimenzi délkové. ? Anebo vesmír – jeho časoprostor je *skutečně statický-nekonečný*, což je stejné jako říci, že je velký „jako jednička“ ? a smršťuje se „velikost“ hmoty (etalon pozorovatele), tedy délkový rozměr hmoty se smršťuje vůči „vesmírnému jednotkovému etalonu“ ?

Pokud každý pozorovatel pozoruje k d e k o l i v ve vesmíru vzdalování objektů-galaxií, pak proč nepozoruje pozorovatel z Periferie vesmíru (>na Periferii vesmíru<) v jednom směru, že vzdálenost „na hranici“ vesmíru je malá a v opačném směru je velká ? Pokud gravitace zakřivuje časoprostor, tak globální vesmírný časoprostor musí být >nějak< zakřiven –jeho trajektorie... a tedy fotony nemohou letět po přímkách odkudkoliv,... pak ovšem pozorovatel o d k u d k o l i v pozoruje vzdalování galaxií nikoliv „od nás na přímce“ ale *od nás na oblouku, třeba o 90° anebo 180° umístěných...* ? (a kolem černé díry se časoprostor tak zakříví, že >v černé díře< už časoprostor není...?, anebo tu u černé díry je "venkovní" časoprostor a "vnitřní" časoprostor" ..?) Anebo dokonce globální časoprostor zakřiven není a my do něj vkládáme „zakřivené inerciální soustavy“ ? Pokud se galaxie vzdalují opravdu, jak se dá zjistit zda časoprostor je „stacionární“ a vzdalují se tělesa-galaxie samy svou rychlostí, anebo se samy nevzdalují, ale „natahuje se“ časoprostor ??, tj. roztahováním ? metru. Umí mě někdo vysvětlit co to „roztahování metru, roztahování prostoru ? Nechcete zvážit, že relativistická kontrakce délek, je jen falešnou vizí, tedy, že kontrakce se bude sledovat jen na průmětně ? Vysvětlím : těleso co má být ovlivněno kontrakcí >jevem jakýmsi<, se pohybuje z bodu (1) do bodu (2) nutně po geodetě zakřivené , pohybem rovnoměrným m.v , neboť vliv globální gravitace nelze zničit Potom když na této zakřivené geodetě ještě těleso bude měnit rychlost aby přešla z v_1 do v_2 , musí vykonávat pohyb zrychlený. Opakuji : na zakřivené geodetě a ještě pohyb zrychlený. Čím tu změnu na zrychlený pohyb >dokáže< to těleso ? Kdo dá popud ? Nevím, ale buď bude měnit při změně rovnoměrného na nerovnoměrný stav hmotnosti, nebo kontrakci délek anebo dilataci času. Ale to vše může zjistit jen pozorovatel nikoliv na tom tělese, ale pozorovatel v bodě (1) respektive pozorovatel v soustavě co má tečnou rovinu v bodě (1) a to znamená, že celá rovina R(1) pozoruje těleso po geodetě se pohybující a pozoruje ho ta rovina tak, že promítá na svou rovinu děje tělesa. A promítat kruhový oblouk na průmětnu „an fas“ (přímka se zkracujícími se dílky) znamená vidět ty kontrakce délek >na průmětně v očích pozorovatele< nikoliv kontrakce na tělese, které si mění i tvary geodet i zrychlení i rovnoměrnou rychlost. Na tělese efekty STR se nepozorují, ale v průmětnách jiných soustav, které jsou pootočený vůči tečným rovinám kdekoliv na trajektorii tělesa.

Pokud souhlasíte, že čas na fotonu se neodvívá, neběží, pak prý přesto nese informaci „z doby“ kdy byl vypuštěn. (díky zakonzervování na něm). Jak se tedy pozná jak dlouho letěl ?, a jak se pozná zda letěl >proti< rozpínání vesmíru či >po směru rozpínání< ? Je-li vesmír zakřivený „elipticky“ do sebe, pak dva fotony co opustí objekt (nějakou galaxii na Periferii) opačnými směry se po geodetách zakřivených jednou sejdou a vlastně urazí stejnou dráhu za stejný čas, a „srazí se“ v jednom bodě – se Zemí kam na ní přiletí z opačných směrů, je to tak ? A jakou informaci pak nese foton (1) a foton(2) ?

Pokud se všechny galaxie od sebe vzdalují kdekoliv – blízké malou rychlostí svou rychlostí či „cizí vinou“ ?, a

(ty úplně nejbližší galaxie rychlostí skornula ... a ještě bližší tělesa rychlostí ještě menší čili téměř nula a... a vlastně objekty co jsou k sobě nejbližší se >nesmí vzájemně< pohybovat skornula rychlostí a... a musí obíhat kolem společného těžiště , čili zde původní rozpínání vesmíru „zdegeneruje“ do eliptických trajektů)

a postupně rychlostmi vyššími a vyššími od sebe čím jsou od sebe vzdálenější a ty nejdálenější skoro rychlostí světla. Pak je-li k o n e č n ý počet těles a hmoty ve vesmíru, rozložení homogenní a izotropní, tak pak musí existovat „rozdělovací křivka“, rozdělovací posloupnost $m.v$

($m_0.c$) pro všechny tělesa >stejná< ...ale jak to je „v čase“ ? Ve Třesku (a hned po něm) všechna hmota 10^{53} kg měla rychlost c , ale postupně jí ztrácela a měnila $c \rightarrow v$ „kus hmoty po kuse“ tím jak vesmír se rozpínal, že ? Čím víc se vesmír od Třesku rozepnul, tím víc přibývalo kusů-galaxií co ztrácelo rychlost „svoji“ a měnilo jí na „rozpínání prostoru“, že ? a jejich vlastní rychlost $v \rightarrow 0$..., to znamená, že ubývá počet kusů co má rychlost c a přibývá kusů co má rychlost $v \rightarrow 0$...ano ?? Původní vlastní rychlost fotonů c se mění-proměňuje ($c \rightarrow 0$) a nastává rozpínání prostoru co supluje „vlastní“ rychlosti objektů (?) Je to hrůza když se debilové vyptávají (pánů fyziků)že (!)

„Podle kosmologického principu homogenity a izotropie musí **každý pozorovatel** kdekoliv ve vesmíru pozorovat, že vzdálené galaxie se od něj vzdalují, tedy vesmír jako celek se rozpíná.“

Promiňte, ještě jedna debilní otázka : tím pozorovatelem, co si ho fyzikové určili, musí být bod ? čili skorobod, maličký človíček ?...anebo tím pozorovatelem Vesmíru smí a může být i „celá kupa galaxií“ an bock = pozorovatel Vesmíru ? Jak velký smí být pozorovatel ? Kolik toho pozoruje >celý lánec galaxií< = pozorovatel ? Cokdyž „On“ pozoruje, že Vesmír se nerozpíná, že stojí, ale že všechny menší a menší objekty ve vesmíru „se scvrkávají“ ?, a to tím víc čím víc hmotní ...cokdyž se nerozpíná časoprostor, ale se zmenšuje velikost hmotných těles vůči etalonu $c = x_c / t_c = 1 / 1$?...cokdyž zmenšují svou vzájemnou rychlost (i velikost) objekty tak, že více a více hmotní ? a vůči celku se „scvrkávají“ ? Je podmínkou, aby pozorovatel byl mrňavý a viděl jen Hubbleovské rozpínání ? Myslím bude-li pozorovatel >Nemrňavounký<, bude pozorovat smršťování antihubbleovsky...

30.01.2003

„...Je-li vesmír tento dvouveličinový, pak se můžeme domnívat, že tyto dvě veličiny - čas a délka - jsou dvěma stranami jedné mince = Velveličina ---> existenčno ----> atrefakt. A filozof se hned ptá zda může „být“ sám o sobě nějaký jakýsi artefak „A“ a už nic...??? Proto se domnívám, že „filozofická rovnice pro vesmír“ bude :

„A“ krát Zákon = Velvesmír

„A“ (čas versus délka) krát Zákon (První počáteční pravidlo versus Bůh) = Velvesmír (a jeho střídání stavů symetrických s asymetrickými , kde jedna z možných asymetrií je náš vesmír)

Třesk není vznik vesmíru, ale nastolení nového pravidla Ano, VT je změna předešlého stavu vesmíru. Třebas byl symetrický a to tím, že časoprostor v něm je **trošku jiný** a hmota je také **trošku jiný vlnobalíček**, množina vlnobalíčků – tedy tam před big-bangem je časoprostor naprosto totožný s hmotou. Jak to vypadá ? Nevím, je to kočkopes, je to vesmír jakási „mlha“-ani ryba ani rak, je to prostě symetrie dvou veličin času a délky, dokonce symetrie všech tří dimenzí délkových a tří dimenzí časových, čili

$c^3 = c^3$ rychlost světla natřetí = rychlost světla natřetí >> a tento „neutrální, inertní,nicneříkající vesmír se najednou v tom Velkém třesku „rozdělí“ na dvě hemisféry („v bodě“ a počne se „párat“): na časoprostor a hmotu. Časoprostor je stav kterému „něco“ chybí a hmota je stav, které to „něco“ přebývá – čili je to rovnováha nepravá, asymetrie. A tato asymetrie ovšem může být jakákoliv...no, pro náš vesmír padla volba stavu a tvaru asymetrie podle geometrie a to podle paraboly....čili ten Zákon, to PPP je : $A . A = B + B$ >.> toto je parabola.

Toto je počáteční řídicí pravidlo, pravidlo gravitace, podle něhož se začne řídit tento vesmír, že se „mlha“předchozího stavu Velvesmíru rozštěpí na časoprostor a hmotu. A další pravidla – zákony (sil, interakcí) se rekrutují v našem vesmíru v závislosti na prvním pravidle, a další zákony (generované v našem vesmíru postupně) jsou vázány na PPP také.- střídají se neustále symetrie s asymetriemi v celém vesmíru, ve všech interakcích, v každém lokálním i globálním místě,....rovnováha neexistuje nikde....vesmír nemá rovnici, všude platí „nerovná se“. Po VT se čas rozběhnul jiným tempem než jednotkovým.- Po tomto vesmíru, až skončí, tak nastane zase nějaká symetrie veličin....jejichž vize se může změnit a budou se chovat

třebas naprosto jinak...čas bude „řuluhorburat“ a délka bude „čůřivetroždi“ atd. a přeci to budou dva artefakty na stavbu mono-Velveličiny a z ní Velvesmír.....>>

A ten stav „A“ nemůže existovat sám o sobě , musí k němu být, družít se >pravidlo< .
EXISTENCNO . I NEEEXISTENCNO je „A“-stav krát pravidlo-zákon-Bůh ve střídání vizí...
asymetrické a symetriecké....???

$$\begin{array}{rcll} \text{NIC} & \times & \text{VSECHNO} & = & 1^2 \\ 0 & \times & \infty & = & 1 \times 1 \\ \text{časoprostor} & \times & \text{hmota} & = & \text{„mlha“} \\ \infty & \times & 0 & = & 1 \times 1 \end{array}$$

„...během rozpínání a stárnutí se hmota tvoří. Zajímavé je, že po Velkém Třesku jí vzniklo >hodně< za minikrátký čas a postupně s narůstáním času-stárnutím vesmíru jí přibývá méně a méně. (exponenciálně dolů) Takže po VT „vzniklo hmoty z a t r a c e n ě více než časoprostoru“ , symbolicky :

$$\begin{array}{rcll} 1 & \times & 1 & = & 0 & \times & \infty \\ \text{„mlha“} & & & = & \text{časoprostor} & \times & \text{hmota} \end{array}$$

$x \cdot y = 1$ exponenciální rovnice...

pak se ten děj postupně obrací, více přibývá časoprostoru a méně hmoty. Ale ani tak jak to říkám to není přesné, přesná vize, jen zjednodušeně .V mém pojetí je to tak, že časoprostor na Planckových škálách velikostí „vře, bublá“ – je to Higgsovo pole bizarně zvlněného časoprostoru...ale to vlnění je jen do 90^0 ...Pokud se vlna „převlní“ přes 90^0 přesně podobně jak to dělá u břehu moře kde surfaři surfují na „překlopené vlně“, tak podobně to udělá časoprostorová vlna v mikrosvětě., v té pění. Pak tuto scénérii-vlnu dáte do souřadných os a třeba ta vodorovná osa bude časová souřadnice a na ploše papíru budete mít tu „převlněnou vlnu“, a co vidíte ?, sledujete průběh vlny, že čas „jde doprava“ ,ale v té části „převráceného vrcholu vlny“ jde čas nachvililinku dozadu a...a pak zase dál správným směrem. Čili čas v jistém lokálním místě šel nachvililinku dozadu. Já to nazvu : časové cuknutí, cukaneček A tak si těchto „převlnění vln“ můžete představit několik >nad sebou< a to nejen v jedné ose, ale ve všech třech. osách Čili, časoprostor se na Planckových škálách „vlnobalíčkuje“ a ten vlnobalíček, který se „převlní, přeplátuje“ tak takový „uzel“-shluk je ona samotná hmotová částice.

Předešlý vesmír před Velkým Třeskem má nějakou symetrickou podobu. Třeskem vznikne První Počáteční Pravidlo (anebo důsledkem vzniku Pravidla je Třesk) a tím se začne „předchozí“ vesmír „dělit“ na dvě hemisféry

1) časoprostor a 2) hmotu...(to „dělení“ nutno vidět jako „přeskok“ $\Delta t / t$ v rovnicích >z levé strany na pravou stranu rovnice<) čili předešlý vesmír, kde neexistuje rychlost menší než c , kde panuje rovnováha $c^3 = c^3$, tak tím Třeskem vznikne „v onom vřícím monočasoprostoru “ nový stav $v < c$ a tím se nastolí, spustí chod –odvíjení času. Jmenovatel u rychlosti je větší než jednotkový a to my vnímáme jako pochod-chod-odvíjení-postup času, chod jedné časové dimenze. Další dvě časové dimenze mají stále jednotkové odvíjení-to nevnímáme. Tam kde nastane $v < c$, tam nastane, nastává v Planckovském mikrosvětě přeplátování vřícího časoprostoru a tím nastává i $v < c$ a tím ten vznik vlnobalíčkovských shluků coby hmotných artefaktů...v tom poli Higgsově čili v tom „původním časoprostoru inertním“. Vše co má $v < c$,to hmotní. A v první „minisekundě“ „v poli zvlněného časoprostoru“ se udělalo moc vlnoshluků. 99,99 % toho pole „zvlnobalíčkovalo“do prvních částic – asi fotonů. Pak se z 99 % fotonů udělal jiný dimenzní shluk – skorovšude- a to byly elektrony, pak se udělal ještě jiný tvar vlnoshluku a to byly neutriny,...atd. atd. atd. Vlnobalíčky „se rodí“ a čím jsou složitější, tím jich je procentuálně méně. Opět exponenciála. Proto ve vesmíru je nejvíce vodíku a méně hélia a méně dalších a dalších složitějších hmotových struktur až...až pak jen na Zemi jsou bílkoviny a DNA. Nikde jinde už ve vesmíru nejsou. My nejsme středem vesmíru geometricky, ale středem jsme co to geneze hmoty, co do vyprodukování nejsložitější hmoty...právě zde na Zemi je špice pyramidy...a zda budeme na špici stále to jisté není,...možná i my skončíme na slepé vývojové větvi zesložítování hmoty ve vesmíru, a někde jinde nás předeženou. (Zvedání pyramidy bude pokračovat jinde.) Nyní jsme na vrcholu my, zde.

I strunoví vědci předpokládají, že hmotové artefakty jsou „struna“ co se chvěje – vlní a ta struna je nekonečně dlouhá. A tak „uzlíček“ na vlně se pohybuje časoprostorem a nemusí být od něj oddělen...ba

naopak. Rozdíl mezi strunovou teorií a mou hypotézou je už snad jen v tom, že oni vsadili „řešení“ jen do dimenzí prostorových a čas balzamovali jako tabu. Já postavil tři dimenze délkové a k nim tři dimenze časové. Pak tyto spolu vlnobalíčkují a překlápí své vlny multiplikativně – nějak – a to je zrod hmotového artefaktu...oni mají tu strunu „z ničeho“, já mám tu hmotu z veličin >délka< a >čas<
14.04.2003

V článku na Cosmiverse.com (jinak zajímavý server bohužel obtěžuje vyskakovací reklamou...) je zmiňována překvapivá **teorie** teoretického fyzika Paula Daviese a astrofyziků Tamara Davise a Charlese Lineweavera, týkající se **možné** proměnlivosti rychlosti světla. Je založena na pozorování světla ze vzdálených kvasarů.

Atomy, které emitovaly světlo pozorované astronomem Johnem Webbem, se dle pozorování musely lehce lišit od atomů, ze kterých jsme utvořeni my. (N) Pokud by se ukázalo, že se ve vesmíru hmota tvoří s časem a hmotné objekty se smršťují, přičemž vesmír „stojí a se nerozpíná“, pak by foton / co na něm čas >stojí< od jeho vypuštění / mohl přinést informaci, že struktura hmoty v čase

$t = \text{minulost}$ je mírně jiná, než „pozorování laboratorní“ v čase $t = \text{současnost}$. A to nikoliv „jiná úplně“, ale něco jako afinní posunutí stavu-vize-struktury těch atomů minulých od nynějších....(?) Jaký druh afinity to je, to nevím) To by se dalo vysvětlit buď proměnlivou velikostí náboje elektronu, (N) Buď je hmoty ve vesmíru konstantní množství a s časem se mění hmotnost „pomocí“ relativistického efektu, jako je efekt >kontrakce délek< či >dilatace času<, čili se jen relativisticky zdá-jeví, že množství kolísá... ,anebo opravdu hmoty přibývá s časem při neměnnosti „hmotnosti“ čili neměnnosti etalonu hmotnosti ?? Pak by totiž se měnila i hmotnost protonu a ...a tím i velikost náboje. Znamenalo by to, že k relativistickým efektům třem by přibyl efekt čtvrtý => „vysoušení náboje“ (tento název efektu jsem si vymyslel....,proč ne, může-li Wheeler vymýšlet >ČERNÉ DÍRY<) nebo proměnlivosti rychlosti světla. Další úvahy fyziků se týkaly toho, které ze stávajících **zákonů** přírody vůbec můžeme považovat za **konstantní**, (zákon konstantní ?– to jsem ještě neslyšel, no budiž, chápu co tím autor myslí. Ne. Ale nutno se ptát a pátrat po symetriích a asymetriích zákonů, zákonů proměn hmoty, času a délky. Nakonec se uvidí, že relativita se vztahuje „na vše“ krom gravitace) a které budou prohlášeny za neplatné: protože proměnlivost náboje elektronu by porušila (To není proměnlivost velikosti náboje, to je relativní pohled „na sebe“ ze dvou pootočených soustav a posunutých v dějinném čase a „průmětů dějů z nesourodých soustav na sebe“) druhý zákon termodynamiky, zdá se, že si budeme muset zvyknout na proměnlivost rychlosti světla ve vakuu. Vysvětlovalo by to i celou řadu pozorovaných vlastností vesmíru, zejména struktur velkých rozměrů, které jsou tak vzdálené, že se mezi nimi dle stávajících teorií nemohlo za dobu existence vesmíru dozářit světlo ani působit žádné jiné síly. (Oddálily se tedy lívance galaxií od sebe rychleji než je rychlost světla ??, anebo je to jinak ? Hmotnost lívanců s časem narůstá, tím se mění gravitační poměry, hustota a relativistické efekty...,čímž tím světlo donese k nám úplně jiné údaje než je vesmír má „v reálu“ ???)
13.03.2003

Informace = negentropie v pojetí druhého termodynamického zákona - zachraňuje malý ostrůvek civilizace tím, že odčerpává nevratně energii, která jednou zcela zmizí. Informace v tomto pojetí je produkována výhradně živými myslícími organismy. Podporuje tedy antropický názor na svět. Svět, který je určen a šit na míru pouze lidem. (Svět v pojetí = celý vesmír, pak ano, neb naše Zem, její pozice a stav

v sounáležitosti s celým vesmírem je „vybraná“, vybraný v genetické posloupnosti >řešení< situací změn stavu řízených už od počátku PPP pravidlem . Takže jsme ona „výhra v loterii“ (z miliard možností) se svou existenční daností – skutečností, že tu na Zemi je vyprodukovaná genezí vývoje vesmíru, vesmírné hmoty „loterijní výhra“ --> jev jímž je člověk a okolní souhra prostředí, neb ta se vyvíjí „spolugeneticky“.)

Roku 1899 popsal Lorentz jeho známé Lorentzovy transformace souřadnic a také dokázal, že FitzGeraldova kontrakce je jejich důsledkem. (Přesně sleduji významovou stavu věty předchozí věty : Lorentz dokázal, že kontrakce je důsledkem transformace souřadnic. -?- Tak ?? Je to tak dobře interpretováno ? Kontrakce délkové jsou d ů s l e d k e m transformací ? souřadnic původních na jiné „čárkované“ ? ((Stav časoprostorové situace v přírodě je možná zakřiven pro každé těleso jinak / neb má každé jiné $m \cdot v / a$ tento „vlastní stav“ tělesa prohlášený za „vztažný k jiným“ však mění sám své parametry a už není >vztažný< už je vztažný jen v souřadnicích své volby a tak je „položena“ tečná rovina se „zakonzervovanými“ parametry= vztažná , a pak se mísí v každé příští situaci „tohoto pozorovatele se měnícího“ transformovat do jeho původní „zakonzervované pozice“ a tedy je to průmět jeho stavů se měnících do vlastního stavu minulého-voleného – a prohlášeného za vztažný. Transformace tedy vždy opravuje skutečný stav změn do stavu „voleného a prohlášeného“ za vztažný. Zvolí-li si pozorovatel „svůj stav“ jako vztažný, pak za >nějakou chvílí< mu už neplatí, neb pozorovatel si pozici svého stavu ve vesmíru mění, pohybuje se po křivkách a jeho „konzervační vztažný systém“ je pryč je ten-tam a do něho se musí už transformovat. Čili : původní systém : těleso $m \cdot v$ (deska se zrcátky) + fotony + souřadná soustava vyletí rovnoměrným pohybem z bodu (1). A protože těleso m není ve vesmíru nikdy vůči gravitaci v >lokálním inertiálním systému, stavu<, (pořád odněkud na těleso působí jiná tělesa gravitací), tak **a**) buď letí m rovnoměrným pohybem po zakřivené geodetě, (nám pozorovateli na tom tělese m se dokonce zdá, že letíme rovnoměrně a ještě po přímce, žádné kontrakce, to se zdá „ve vlastní soustavě s o u č a s n é) anebo **b**) letí m „po přímce“ s tím, že mění rychlost na stav zrychlený, (pro pozorovatele na křivé geodetě se jeví pohyb zrychlený >jeho< rakety jako po zakřivený a ono to tak není, je to dráha „přímá“) po určitý interval zrychleně do bodu (2). Tím mění hmotnost neb „musí“ letět po přímce-násilně narovnávat gravitační geodetu do přímky měněním hmotnosti a v něm , v bodě (2) má opět nezrychlený pohyb rovnoměrný s jinou rychlost než v bodě (1)...Čárkovaná soustava Lorentzova chce násilně opravovat stavy, měnící se stavy „primárního pozorovatele“ do tečné roviny, do roviny „vzniku vztažné soustavy volené v rovinné geometrii euklidově .

O problému vícedimenzionálního vesmíru, který navrhli a částečně rozpracovali (r.1919) fyzikové Kaluza a Klein, se dlouho nemluvilo, až se jistě nevyřešené otázky (snaha o propojení teorie relativity a kvantové mechaniky) dotkly jejich nápadu. Oživení Kaluzy a Kleina provedli strunoví fyzikové, zavedli do matematických propočtů další dimenze – a to délkové. Přestože (!) do teorie mohli zavést i dimenze časové. Nic jim v tom nebránilo, *pouze přirozená lidská nechut'* a podivnost či averze chápat "více časů". Jistě. Proč by měli chápat ? A proč nechápat ? Protože si dodnes fyzikové čas vysvětlují chybně a špatně ho interpretují.... Kdyby zavedli dimenze časové co by se stalo ??, je to zakázané ? Je-li to nefyzikální, tak proč ? Vedlo by to k jiným –špatným závěrům než po zavedení dalších délkových dimenzí ? Proč fyzikové nezkusili zavést časové dimenze někdy později ? Potažmo dodat, že se v podstatě vůbec neví co to ten čas je, a proč je.

Vsunu se do naznačené tematiky problémů a otázek o více dimenzích opisem odstavce z "Komentáře k Elegantnímu vesmíru Grehema Greena" :

Vnucuje se nám řada otázek. Za prvé. Proč teorie strun, aby se vyhnula nesmyslným záporným pravděpodobnostem, požaduje právě devět rozměrů prostoru? Chceme-li na tuto otázku odpovědět bez matematických výpočtů, je to asi nejobtížnější otázka teorie strun. Přímočarý výpočet v teorii strun k tomuto výsledku vede, nikdo ale nemá intuitivní a nematematické vysvětlení, proč vyjde právě toto číslo. Fyzik Ernest Rutherford jednou pravil, že pokud nedokážete nějaký výsledek vysvětlit jednoduše a bez technického jazyka, tak aby mu porozuměla i barmanka, potom mu pořádně nerozumíte.....

...Za třetí. Umožňuje požadavek dodatečných rozměrů přidat dimenze časové místo prostorových? Když se nad tím zamyslíte, pochopíte, že je to myšlenka opravdu podivná. (a to podivná proto, že střídání symetrií s asymetriemi se v této verzi vesmíru děje „stylem kulhavých schodů“ podle „delta t / t“ ,které „odlišuje“ stav hmotový od časoprostorového....nebo tím „pochůzka“ po dimenzi délkové lze >tam i zpět< , ale „pochůzka“ po dimenzi časové lze >jen tam a nikoliv zpět< . Plyne to z použití symetrie z matice poměrů těchto dimenzí.) Všichni jaksi fyzicky pocítujeme, že vesmír může mít více rozměrů prostoru, vždyť žijeme v "pluralitním" světě, kde se neustále setkáváme se třemi rozměry. Ale co by znamenalo mít několik časů? (Ano, z této formulace „o čase“ přesně vyplývá, jak špatně čas chápeme, jako něco >vnějšího<, do vesmíru přidaného, jako : a) vesmír + b) čas. Chyba. Vesmír je z času modelován, konstruován.My bychom *přidáním* „neměli více časů“ , ale více dimenzí **jednoho** času-té **jedné** veličiny...Tak jak má jedna veličina délka více svých dimenzí, tak má jedna veličina čas více svých dimenzí...naneštěstí my lidé vnímáme pouze chod jedné dimenze a chod zbývajících dimenzí nevnímáme (nebo ten chod je jednotkový) Seřazovali bychom psychologicky zážitky podle jednoho z nich, zatímco ostatní časy by byly "jiné"? (Ostatní časy nejsou jiné, ale „ostatní časy“ jsou jen dimenze času-veličiny, které mají jiná tempa plynutí času, jiný chod, jiná odvíjení. Například zrychlení $a = x / t^2$, ale detailní měření by zjistilo, že to je takto : $a = x / t_1 \cdot t_2 \dots$ a pro veličinu (odvozenou) >výkon< lze zjistit, že to je takto : $m \cdot x^2 / t_1 \cdot t_2 \cdot t_3$)

Jestliže časovou dimenzi svineme, věci se stanou ještě podivnějšími. Pokud mraveneček pochoduje po kruhové prostorové dimenzi, vrátí se po každém cyklu na stejné místo. V tom nic záhadného nespátujeme, protože jsme zvyklí, že se můžeme na stejné místo vrátit tak často, jak se nám zlíbí.(ano, dimenzi délka „ohmatáváme“ >tam i zpět<, dimenzi času „ohmatáváme“ jen >tam< . **Ovšem pozor : i dimenze časové mohou být >tam i zpět<, ale to se děje už uvnitř hmoty...protože právě ten význam >zpět<, který se děje v mikrosvětě v Higgsově poli, ve vřícím časoprostoru, v časoprostorové pěně, tak to >zpět< je cuknutí času nazpět a je už součástí hmoty, je zabudováno do stavby elementárních částic) Má-li ale kruhová dimenze časový charakter, obejit ji znamená vrátit se po určité době do *okamžiku v minulosti*.(*chybná interpretace*) S tím pochopitelně žádné zkušenosti nemáme. V čase, jak ho známe, se můžeme pohybovat naprosto nevyhnutelně jen v jednom směru (ano, přesně tak to je : cestovat lze...ano, cestování znamená rychlost v a rychlost znamená $v < c$, čili vše co je hmotné v této verzi vesmíru se pohybuje poměrem x ku t tak, že jmenovatel je neetalonový, tedy vnímáme $o d v í j e n í$ časové dimenze , čili každá hmota má rychlost $v < c$ kde jmenovatel je větší než etalonový a tím je vůbec existence hmoty umožněna. Vše co má „chod času“ je hmotové. Limitním případem je $m_{0,c}$) a cesta do minulosti je nám zapovězena. (Jinak by se hmota proměnila v „nehmotu“.Hmotě >hotově< je cesta zpět zapovězena. Ale není nám zapovězena samotná dimenze se zpětných chodem času. Naopak. Touto formou příroda staví a obměňuje artefakty – částice hmoty) Svinuté dimenze samozřejmě mohou mít velmi odlišné vlastnosti než obvyklý makroskopický čas, který ubíhá od zrodu vesmíru až po dnešek. Ve srovnání s prostorovými rozměry by ale nové časové dimenze jistě vyžadovaly ještě monumentálnější přestavbu naší intuice. Někteří teoretici možnost dodatečných časových dimenzí v teorii strun zkoumali, ale jejich dosavadní výsledky zatím nejsou přesvědčivé. V našem povídání o teorii strun budeme lpět na "konvenčním" přístupu, v němž mají všechny svinuté dimenze prostorový charakter, ale přitažlivá možnost nových časových dimenzí by mohla v budoucím vývoji fyziky jistou úlohu sehrát**

Tak toto je **jediná** pasáž, kterou jsem >ve světě fyziky< četl jež se dotýká vícedimenzionality veličiny "čas".

Tedy to, že se dosud o více dimenzích času nemluví, zde nebude tím, že by byl problém "stoprocentně" vyřešen ..Naopak- zde je to tím, že byl >nulově řešen<. A nulově jen proto, že nikdo neví, že by měl být diskutován, že to k něčemu dobré je.

11.9.2002

..-.-.-.-.-

22.04.2003

.(>Předchozí verze< vesmíru „vybuchuje“ na >stávající verzi< vesmíru, což je stav asymetrie „paralelní“ tj. asymetrie časoprostor versus hmota...ale také asymetrie „do série“ tj. asymetrie hmoty s antihmotou ...zda též asymetrie „časoprostoru versus antičasoprostor“ ?? to nevím ??)

Pane Houdek...předpokládám, že jste asi student a tak budu skorotkat a říkat :

>Mladý muži<. Píšete mi hezky :

Vaše teorie mě zaujala(bohužel jsem ji ještě nepročel celou, ale to přijde časem), ale není mi jasné, jestli předpokládáte vytváření nové hmoty během rozpínání vesmíru. S tím bych moc nesouhlasil, protože pokud by hmota vznikla jako "překřížení" časoprostoru, potom by se od něj musela oddělit, aby se mohla samotným časoprostorem pohybovat. Jinak je ale Vaše teorie velmi zajímavá a určitě ji ještě dostuduji. Preji Vám úspěch s prosazováním teorie.

Martin Houdek. martin.houdek@zs.nenkovice.indos.cz

Nebráním Vám ve Vaší fantazii a Vaším představám, které máte po přečtení mých úvah, ne, nebráním. Ale já zase musím své vize „bránit“ tam, kde jsou jinak vykládány (pochopeny), že musím čtenáře „opravit“ a říci mu co a jak moje hypotéza popisuje a proč. (Čili, pokud Vám popíšete bagr a Vy si popis představíte jako dětský kočárek, pak Vám v tom nemohu zabránit, jen udělat to, že ještě lépe popíšete ten bagr, což je má „povinnost“)

Vaše teorie mě zaujala (bohužel jsem ji ještě nepročel celou, ale to přijde časem), ale není mi jasné, jestli předpokládáte vytváření nové hmoty během rozpínání vesmíru. Ano, během rozpínání a stárnutí se hmota tvoří. Zajímavé je, že po Velkém Třesku jí vzniklo >hodně< za minikrátký čas a postupně s narůstáním času-stárnutím vesmíru jí přibývá méně a méně. (exponenciálně dolů) Takže po VT „vzniklo hmoty z a t r a c e n ě více než časoprostoru“ , pak se ten děj postupně obrací, více přibývá časoprostoru a méně hmoty. Ale ani tak jak to říkám to není přesné, přesná vize, jen zjednodušeně . S tím bych moc nesouhlasil, protože pokud by hmota vznikla jako "překřížení" časoprostoru, („překřížení“ ?? ,co to je ? . V mém pojetí je to tak, že časoprostor na Planckových škálách velikostí „vře, bublá“ – je to Higgsovo pole bizarně zvlněného časoprostoru...„ale to vlnění je jen do 90⁰...pokud se vlna „převlní“ přes 90⁰ přesně tak jak to dělá u břehu moře kde surfaři surfují na „překlopené vlně“, tak podobně to udělá časoprostorová vlna v mikrosvětě. Pak tuto scénérii-vlnu dáte do souřadných os a třeba ta vodorovná bude časová souřadnice a na ploše papíru budete mít tu „převlněnou vlnu“, tak vidíte sledujete-li průběh vlny, že čas „jde doprava“ ale v té části „převráceného vrcholu vlny“ jde čas nachvililinku dozadu a...a pak zase dál správným směrem. Čili čas v jistém lokálním místě šel nachvililinku dozadu. Já to nazvu : časové cuknutí, cukaneček A tak si těchto „převlnění vln“ můžete představit několik >nad sebou< a to nejen v jedné ose, ale ve všech třech. Čili, časoprostor se na Planckových škálách „vlnobalíčkuje“ a ten vlnobalíček, který se „převlní, přeplátuje“ tak takový „uzel“ je ona samotná hmotová částice.). potom by se od něj musela oddělit, Především vesmír před Velkým Třeskem má nějakou symetrickou podobu. Třeskem vznikne První Počáteční Pravidlo (anebo důsledkem vzniku Pravidla je Třesk) a tím se začne „předchozí“ vesmír „dělit“ na dvě hemisféry 1) časoprostor a 2) hmotu...čili především vesmír, kde neexistuje rychlost menší než c , kde panuje rovnováha $c^3 = c^3$, tak tím Třeskem vznikne „v onom vřícím monočasoprostoru“ nový stav $v < c$ a tím se nastolí, spustí chod –odvíjení času. Jmenovatel u rychlosti je větší než jednotkový a to my vnímáme jako pochod-chod-odvíjení-postup času, chod jedné časové dimenze. Další dvě časové dimenze mají stále jednotkové odvíjení-to nevnímáme. Tam kde nastane $v < c$, tam nastane, nastává v Planckovském mikrosvětě přeplátování vřícího časoprostoru a tím nastává i $v < c$ a tím ten vznik vlnobalíčkovských shluků coby hmotné artefakty...v tom poli Higgsově čili v tom „původním časoprostoru inertním“. Vše co má $v < c$, to hmotní. A v první „minisekundě“ „v Higgsově poli zvlněného časoprostoru“ se udělalo moc vlnoshluků, se 99,99 % pole „vlnobalíčkovalo“ do první částice – asi foton. Pak se udělalo jiný dimenzní shluk – skorovšude- a to byl elektron, pak se udělalo ještě jiný tvar vlnoshluků a to bylo neutrino,...atd. atd. atd. Vlnobalíčky „se rodí“ a čím jsou složitější, tím jich je procentuálně méně. Proto ve vesmíru je nejvíce vodíku a méně hélia a méně dalších a dalších složitějších hmotových struktur až...až pak jen na Zemi jsou bílkoviny a DNA. Nikde jinde už ve vesmíru nejsou. My nejsme středem vesmíru geometricky ale středem co to geneze hmoty co do vyprodukování nejsložitější hmoty...právě zde je špička pyramidy...a zda budeme na špičce

stále to jisté není, ... možná i my skončíme na slepé vývojové větvi zesložit'ování hmoty ve vesmíru, a někde jinde nás předeženou. Nyní jsme na vrcholu my, zde. aby se mohla samotným časoprostorem pohybovat. (I strunoví vědci předpokládají, že hmotové artefakty jsou „struna“ co se chvěje – vlní a ta struna je nekonečně dlouhá a tak „uzlíček“ na vlně se pohybuje časoprostorem a nemusí být od něj oddělen... ba naopak. Rozdíl mezi strunovou teorií a mou hypotézou je už snad jen v tom, že oni vsadili „řešení“ do dimenzí prostorových a čas balzámovali jako tabu. Já postavil tři dimenze délkové a k nim tři dimenze časové. Pak tyto spolu vlnobalíčkují a překlápí své vlny multiplikativně – nějak – a to je zrod hmotového artefaktu... oni mají tu strunu „z ničeho“ já mám tu hmotu z veličin >délka< a >čas<) Jinak je ale Vaše teorie velmi zajímavá a určitě ji ještě dostuduji. Přeji Vám úspěch s prosazováním teorie. Martin Houdek. martin.houdek@zs.nenkovice.indos.cz

S pozdravem Navrátil Josef, těším se na odpověď

11,04,2003

e-mail : j_navratil@volny.cz

www : www.volny.cz/j_navratil

<http://big-bang.webpark.cz/>

1. Vznik vesmíru

a) Kosmologické teorie vzniku vesmíru

Původně si lidé mysleli, že se vesmír nerozpíná, že neměl žádný počátek, ani konec, že tu byl, je a bude navždy v prakticky nezměněném stavu (zde uvažuji o vesmíru globálně, jako o celku). Lidem to připadalo naprosto logické (... **logické** neb neznali další povahu a chování vesmíru ...rozpínání atd. **Logické** připadá i dnešním lidem dnes, že vesmír měl singularitu, reliktní záření atd. dokud lidé nepoznají další pravdu o vesmíru...), jelikož při pohledu na nebe se hvězdná obloha jeví jako neměnná a úplně stálá (kromě lokálních jevů, jako například pohybu komet, planet a měsíce, ale samotné hvězdné pozadí se zdá absolutně stabilní).

Po dlouhé době se ovšem přišlo na to, že se pohybují i jednotlivé hvězdy (což se dá ale pozorovat jen u nejbližších, a to ještě velmi obtížně) a galaxie. U galaxií navíc bylo zjištěno, že jejich pohyb je velmi rychlý (blízký rychlosti světla), a že se každá vzdaluje od všech ostatních. (opět opakuji : záleží na velikosti pozorovatele ve škále měřítka tj. od $10^{27}m$ po $10^{-34}m$. Jsem-li pozorovatelem 10^1m velikým vidím a zdá se mi předmět třeba >stůl< jako pevný, plný, sáhnou na něj, bouchnu si do něj a "cítím", že je >samá hmota<. A přesto vím už, že ten předmět je >uvnitř< z molekul a atomů, kde o atomu už vím, že je téměř prázdný. (proč je stůl „plný“, když je z „prázdných atomů“ ?) Víím, že v atomu vodíku zaujímá proton s elektronem jen 0,05 % prostoru a ostatních 99,95% prostoru je prostor prázdný.(!) Analogicky, kdybych byl pozorovatelem velkým jako galaxie $10^{18}m$, viděl bych směrem do mikrosvěta (mikrosvěta v >jeho< měřítku !) stav vesmíru zase jinak a možná bych viděl kupy galaxií jako stůl tedy jako plný předmět, do kterého lze "bouchnout pěstí" (galaxie „si bouchne“ do sluneční soustavy jako do stolu plného) a tedy mezi galaxiemi jakoby není žádná mezera pohledem z "velkoměřítka" . Pak byl-li bych pozorovatelem velkým jako "půl periferie vesmíru" , pak bych pohledem –

směrem do mikrosvěta viděl onen náš celý vesmír opět zajímavě "plný" (??) Viděl bych, že se vše v mikrosvětě >nerozpíná< , ale naopak smršťuje, hroutí se do sebe a viděl bych to očima jiného chodu času, neb i „etalon“ tempa- chodu- postupu času zde na Zemi je jiný než etalon vnímaný na galaxii či etalon "půlperiferie" vesmíru...?) To ovšem znamená, že se vesmír rozpíná, a to opravdu „explozivně“ (Ne, nerozpíná se explosivně, ale depresivně se smršťuje – to vidí pozorovatel "pan kupa galaxií", on nemůže vidět rozpínání „kolegů galaxií“ expanzivně rychlostí skorosvětla, když se sám pohybuje skororychlostí světla a nemůže vidět „své mikroútvary“ ve svém mikrosvětě, že se pohybují v = skoronula..., on je vidí se smršťovat dle „svého etalonu délkového“ ...) Pokud by jsme si tento jev představili pozpátku (časově pozpátku však znamená taky, že se >nemůžete< k singularitě odvíjet „naším časovým konstantním tempem“ ale to tempo při odmotávání dozadu se mění) (...časově pozpátku...ale : neb na periferii čas vlastně neběží, neb Periferie se pohybuje sama rychlostí skorosvětla, tak ona Periferie "necítí" věk vesmíru jako my), dojdeme logicky k závěru, že někdy v minulosti se musela veškerá hmota vesmíru nacházet ve velmi malém prostoru těsně u sebe (Ale cokoliv se čas „na naší planetě“ neodvíjel s t á l e stejným tempem od první sekundy a pokud ho budete zpět „zavíjet“ nerovnoměrným odtikáváním času, tak vůbec nemusíte dojít k „prostorové singularitě“ ikdyž k časové singularitě ano) (Jak my- pozorovatel v daném měřítku škál velikostí víme, o p r a v d u že hmota vznikla naráz ?,...Naše pojetí slova : „naráz“ může být pro pozorovatele na Periferii – pro malej fotonek (co pro nás vypadá jako ohromný foton-kvasar), může se mu jevit vznik hmoty jako "nenaráz" , čas tam (tam v soustavě fotonů) má sekundu "polonekonečně" dlouhou...??), z čehož vyplývá, že neexistovala žádná seskupení jako galaxie, či samostatné objekty jako hvězdy a vesmír měl svůj časový počátek. (*)

S tím se ale velké množství vědců nehodlalo smířit, a tak se snažili nalézt teorii, která by zachovala časovou věčnost vesmíru. To se povedlo Hermannu Bondimu, Fredu Hoyleovi a Thomasi Goldovi, kteří v r. 1948 přišli s tzv. *teorií ustáleného stavu* (jinak též *model stacionárního vesmíru*). Podle jejich teorie by byl vesmír stále stejný jako dnes (**), sice by se rozpínal, ale vznikala by v něm hmota z ničeho(***) a zaplňovala vzniklé „mezery“, čímž by se zachovala stálá hustota vesmíru.

Této teorie se držela většina vědců celých 15 let a to i přesto, že v té samé době přišel americký vědec ruského původu, George Gamow, s téměř dokonalou teorií, která byla později Fredem Hoylem posměšně nazvána „big beng“, tedy „velký třesk“. (Je vidět jak jsou někdy fyzikové **zabednění** a neústupní, pane profesore, když mají číst a slyšet něco "nemožného" a navíc od laika ...či dokonce >známého to blba v obci fyziků<)

a) Kosmologické teorie vzniku vesmíru

Původně si lidé mysleli, že se vesmír nerozpíná, že neměl žádný počátek, ani konec, že tu byl, je a bude navždy v prakticky nezměněném stavu (zde uvažují o vesmíru globálně, jako o celku). Lidem to připadalo naprosto logické (**... logické, neb neznali další povahu a chování vesmíru ...rozpínání atd. Logické** připadá i dnešním lidem dnes, že vesmír měl singularitu, reliktní záření atd. dokud lidé nepoznají další pravdu o vesmíru, novou **logickou...**), jelikož při pohledu na nebe se hvězdná obloha jeví jako neměnná a úplně stálá (kromě lokálních jevů, jako například pohybu komet, planet a měsíce, ale samotné hvězdné pozadí se zdá absolutně stabilní).

Po dlouhé době se ovšem přišlo na to, že se pohybují i jednotlivé hvězdy (což se dá ale pozorovat jen u nejbližších, a to ještě velmi obtížně) a galaxie. U galaxií navíc bylo zjištěno, že jejich pohyb je velmi rychlý (blízký rychlosti světla), a že se každá vzdaluje od všech ostatních. (**Opět opakuji : záleží na velikosti pozorovatele ve škále měřítka tj. od 10^{27} m po 10^{-34} m. Jsem-li pozorovatelem 10^1 m velikým, vidím a zdá se mi předmět třebaš >stůl< jako pevný, plný, sáhnu na něj, bouchnu si do něj a "cítím", že je >samá hmota<. A přesto vím už, že ten předmět je >uvnitř< z molekul a atomů, kde o atomu **už vím, že je téměř prázdný.**(proč je stůl „plný“, když je z „prázdných atomů“ ?) Víím, že v atomu vodíku zaujímá proton s elektronem jen 0,05 % prostoru a ostatních 99,95% prostoru je prostor prázdný.(!) Analogicky, kdybych byl pozorovatelem velkým jako galaxie 10^{18} m, viděl bych směrem do mikrosvěta (mikrosvěta v >jeho< měřítku !) stav vesmíru zase jinak a možná bych viděl malé galaxie jako stůl tedy jako plný předmět, do kterého lze "bouchnout pěstí" (i galaxie „si bouchne“ do sluneční soustavy jako do stolu plného) a tedy z velkoměřítka mezi galaxiemi jakoby není žádná mezera pohledem do "mikroměřítka" . Pak byl-li bych pozorovatelem velkým jako "půl periferie vesmíru" , pak bych pohledem – směrem do mikrosvěta viděl onen náš celý vesmír opět zajímavě "plný" (??) Viděl bych, že se vše v mikrosvětě >nerozpíná< , ale naopak smršťuje, hroutí se do sebe a viděl bych to očima jiného chodu času, neb i „etalon“ tempa- chodu- postupu času zde na Zemi (místní soustava) je jiný než etalon vnímaný na galaxii či etalon "půlperiferie" vesmíru...?) To ovšem znamená, že se vesmír rozpíná, a to opravdu „explozivně“ (Ne, nerozpíná se explosivně, ale depresivně se smršťuje – to vidí pozorovatel "pan kupa galaxií", on nemůže vidět rozpínání „kolegů galaxií“ expanzivně rychlostí skorosvětla, když se sám pohybuje skororychlostí světla stejným směrem a nemůže vidět „své mikroútvary“ ve svém mikrosvětě, že se pohybují v = skoronula...,on je vidí se smršťovat dle „svého etalonu délkového“ ...) Pokud by jsme si tento jev představili pozpátku (Časově pozpátku -jak to dělají chybně fyzici - však taky znamená, že se >nemůžete< k singularitě odvíjet „naším časovým konstantním tempem“ ,ale to tempo při odmotávání dozadu se mění ...časově pozpátku?... na periferii čas vlastně neběží, neb Periferie se pohybuje sama rychlostí skorosvětla, tak ona Periferie "necítí" věk vesmíru jako my), dojdeme logicky k závěru, že někdy v minulosti se musela veškerá hmota vesmíru nacházet ve velmi malém prostoru těsně u sebe (Ale cokdyž se čas „na naší planetě“ neodvíjel s t á l e stejným tempem od první sekundy a pokud ho budete zpět „zavíjet“ nerovnoměrným odtikáváním času, tak vůbec nemusíte dojít k „prostorové singularitě“ ikdyž k časové singularitě ano) (Jak my-pozorovatel v daném měřítku škál velikostí víme, o p r a v d u že hmota vznikla naráz ?,...Naše pojetí slova : „naráz“ může být pro pozorovatele na Periferii – pro malej fotonek (co pro nás vypadá jako ohromný foton-kvasar), může se mu-fotonku jeví vznik hmoty jako "nenaráz" , čas tam (tam v soustavě fotonů) má sekundu "skoronekonečně" dlouhou...??), z čehož vyplývá, že neexistovala žádná seskupení jako galaxie, či samostatné objekty jako hvězdy a vesmír měl svůj časový počátek. (*)**

S tím se ale velké množství vědců nehodlalo smířit, a tak se snažili nalézt teorii, která by zachovala časovou věčnost vesmíru. To se povedlo Hermannu Bondimu, Fredu Hoyleovi a Thomasi Goldovi, kteří v r. 1948 přišli s tzv. *teorií ustáleného stavu* (jinak též *model stacionárního vesmíru*). Podle jejich teorie by byl vesmír stále stejný jako dnes (**), sice by se rozpínal, ale vznikala by v něm hmota z ničeho(***) a zaplňovala vzniklé „mezery“, čímž by se zachovala stálá hustota vesmíru.

Této teorie se držela většina vědců celých 15 let a to i přesto, že v té samé době přišel americký vědec ruského původu, George Gamow, s téměř dokonalou teorií, která byla později Fredem Hoylem posměšně nazvána „big beng“, tedy „velký třesk“. (Je vidět jak jsou někdy fyzikové **zabednění** a neústupní, pane profesore, když mají číst a slyšet něco "nemožného" a navíc od laika ...či dokonce >známého to blba v obci fyziků<)

Vazeny pane Navratile,

(mi píše pan Wagner Vladimír)

ve Vasem komentari je toho spravneho

velice malo. Pokusim se Vam vysvelit aspon nektera Vase

nepochopeni. Nevim jestli si to uvedomujete, ale

v kazdem pripade bych na zacatek pripomnel jednu definici.

Hmotou se v danem kontextu rozumí částice s nenulovou klidovou

energií. Zarením pak částice s nulovou klidovou energií. (Dobrá. Fyzika říká, že po (nebo ve) Velkém

třesku anihilovaly částice s antičásticemi – vzniklo tím záření – a poměr částic s antičásticemi byl

1 000 000 000 : 1 000 000 001 , ale neříká se kolik absolutně bylo částic a kolik antičástic, neb se říká, že

zbytek – zůstatek po anihilaci je 10^{53} kg látky. Stále se říká, že ve velkém třesku anihilovaly částice

s antičásticemi, což je nutně pochopitelné směrem „časodopředným“. To zaprvé. Takže před tou anihilací

panovala už baryonová asymetrie ? a pak – časově -pak- nastala anihilace ? s výsledkem opět

asymetrickým ?? Zadruhé se říká, že záření ve vesmíru "všechno" je až po anihilaci, a tedy částice a

antičástice byly >před< zářením .Záření je "po" anihilaci. Anebo bylo i před anihilací a smíchalo ? Pane

profesore, nekladu tyto otázky proto abych se vystavil ponižování že jsem debil, který nikdy nic

nepochopí jak to říká pan Hála, neb i u něj kladu (naschvál) provokační otázky. Myslím, že i Vy jste řekl

"překlep" ve větě, že "zářením se myslí částice s nulovou klidovou energií." Ale i tak : Říkáte (za

všechny fyziky) že nejprve po třesku byly částice a antičástice, neříkáte kolik jich bylo ale říkáte, že po

anihilaci zbylo jich 10^{53} kg. a že záření je p r o d u k t e m předchozí anihilace neznámého množství

hmoty a tedy je ve vesmíru i dnes neznámé množství záření-fotonů a neutrin mionových, neb ostatní

částice mají klidovou hmotu. – Tyto řečené informace přispívají k vašemu tvrzení o konstantnosti

množství látky ve vesmíru ? anebo z nějakých jiných důkazů o konstantnosti hmoty vyplývají závěry

výše řečené ??) (Promiňte, Hála mi řekl, že já laik zbytečně otravuji fyziky a beru jim čas pro jinou

UŽITEČNĚJŠÍ činnost)

Dale

bych jste připomel, že spravnost hypotezy a teorie je posuzována

podle toho, jak se její predpovedi shodují s pozorováními. (pozorováními vykonanými pozorovatelem-

člověkem z "bodů" vesmíru , jejíž velikost ve škále 10^{27} m – 10^{-34} m "současnosti" je 10^1 m .Budeme-li

pozorovat (budeme-li jiným pozorovatelem) vesmír odjinud z jiné velikosti škály, pak také bude tatáž

teorie a hypotéza potvrzena pozorováním totožným ?? Jsem přesvědčen, že pozorovatel "kupa galaxií"

vidí "svůj" mikrosvět jinak a že pozorovatel "půlperiferie" vesmíru vidí, že se vesmír nerozpíná, ale vše

do mikrokosmu smršťuje, a určitě pozoruje jiné parametry vesmíru při jiných volbách jednotek atd. než

my...pak také budou "naše" pozorování správná a nadřazení jiným pozorováním ?? pro důkaz >našich

teorií< ??

Co ale znamená stvoření z "ničeho"? Keith Ward tvrdí, že "nic" znamená nepřítomnost bytí. Když já nejsem

(jako tomu je před mým narozením a po mé smrti), tak to znamená nepřítomnost "mého" bytí a proto "nic"

kolem mě není ?? Kvantová kosmologie popisuje "nic" jako složitý systém kvantových polí, jejichž

náhodné fluktuace vytvářejí postupně všechny konfigurační možnosti. Autor si proto pokládá otázku, **odkud**

pocházejí přírodní zákony, jimiž se řídí fluktuace kvantových polí **a v jakém smyslu existují**, když

neexistuje žádný prostoročas, v němž by působily? Odkud pochází prvotní energie, která působí podle

kvantových zákonů?

Podle Keitha Warda není žádná reálná pravděpodobnost, že se všechny konfigurační možnosti budou

realizovat. Klidně se mohou realizovat jedna nebo dvě možnosti opakovaně a ostatní nebudou realizovány

vůbec....je docela možné, že nekonečný počet možných konfigurací nakonec lze nějakým matematickým algoritmem stlačit na jen několik axiomatických, nezaměnitelných možností, tedy, že ostatní jsou jen modifikacemi těchto několika spočitatelných konfiguračních možností

(modře komentuji)

Otázka prvotní příčiny vesmíru se často řeší představou věčně existujícího vesmíru. (Slovo >věčně< v sobě ustavuje konstituovaný čas.... ale čas nemusel mít vždy "chod-odvíjení" ... "Věčně" existující vesmír může být vysvětlen i tak, že takový vesmír je (realita jsoucí , ale čas neběžící) ve stavu veličin, kde čas má "neběžící charakter" a prostor "nerozpínající, nekonztrahující se " podobu , - vesmír je prostě *v jiné veličinové podobě* než je tato podoba "našeho" vesmíru)... Velký třesk naznačuje, že prvotní příčinou vesmíru byla singularita, (V rovnici $x \cdot y = 1 \cdot 1 = 0 \cdot \infty$ může být za x stáří vesmíru libovolně velké, může být "věčné" a přesto i tu "věčnost" mohu považovat za "jedničku", nebo jakoukoliv hodnotu, neb já pozorovatel, já posuzovatel mohu sám být ve stavu "skoronekonečném" či "skoronula" a tak vztažnost mě posuzovatele krát věc posuzovaná je komplementární a tudíž neurčitá.... Neurčitost se tedy chová a projeví podobně jako Heisenbergova neurčitost v mikrosvětě tak, že zjistím-li konstanty "reálného" vesmíru a jeho zákony přesně nevím "jak existoval" vesmír při stavu "základního vesmíru" ... budu-li naopak znát stav základního vesmíru, nebudu znát hodnotu konkrétní pravděpodobnosti, kdy nastane varianta "tohoto" vesmíru... Singularita tedy v jistém smyslu existuje a panuje "kdykoliv", tedy i právě teď...) ale problém zůstává. Singularita představuje selhání klasické obecné teorie relativity. (Bude-li vesmír hodnocen a ověřen jako dvouveličinový, pak stav hmoty "konstituovaný" z těchto dvou veličin je >stavebnicovou< rovnováhou v rovnici $x \cdot y = 1 \cdot 1 = 0 \cdot \infty$ a singularita by se měla chápat jiným úhlem logiky. ... logiky komplementárního střídání poloh Velvesmíru s jeho dvěma "stranami mince", tedy jedna strana mince je časoprostor, druhá hmota a mezi nimi putuje od extrému k extrému komplementarita všech variant včetně symetrie, kdy "někde probíhá *antičasoprostor s "protihmotou"*....) Pomocí správné finální teorie bude snad možno nahlédnout ještě blíže k počátku. (nahlížet k počátku je v tomto duchu blbost... počátek – singulární stav je i nyní, kdykoliv... Inflační teorie sice odstraňuje některé problémy standardního modelu Velkého třesku, ale má také svůj počátek v konečném čase. (čas není konečný, ... čas je veličina věčná, **ale mění svůj chod** od polohy 0 k poloze 1, a teprve čas " v chodu" vnímáme jako čas, ale měli bychom ho vnímat jako "stavovou veličinu", která mění chod – tempo. My Země se pohybujeme rychlostí skoro c a nevnímáme to, vnímá to pozorovatel na kvasaru od nás vzdáleného 14 miliard let.... a i on vnímá náš pohyb relativisticky, tedy než k němu "naš foton" doletí, naše rychlost se změní do velikosti "skoronula".... Čas není tedy konečný, čas je jen měnící se chod – odvíjení. Před big-bangem čas byl ale se neodvíjel byl ve stavu >1< pro "všechnu hmotu" neb tam hmota nebyla, respektive tam byla ve stavu "ani ryba a ni rak" neb i časoprostor tam byl ve stavu "ani ryba ani rak" Tvar a podoba hmoty se rekrutuje až ve chvíli změny rychlosti původní $c = 1$ všudystavové na jiné rychlosti, tedy na jiné nepočáteční poměry x ku t .) Vilenkinův tunelový model vesmíru požaduje tunelování z jednoho klasického stavu do jiného klasického stavu. Vesmír tedy nemůže vzniknout z ničeho, ale přinejmenším z jednoho bodu. Jak ale bod může obsahovat zákony fyziky? (Velvesmír před – big-bangový je stavem $x^3/t^3 = x^3/t^3$ (1) a v jeho nekonečném pojetí v jeho jednom bodě mohl nastat vývoj našeho vesmíru a to vývoj "nové rovnováhy" rovnice (1) rovnováhy takové, že se jedna strana rovnice bude podobat časoprostoru a druhá hmotě, a započne lavinovitý vývoj kombinací stavů podle "zvoleného" zákona vyjádřitelného matematicky jako $A \cdot A = B + B$ (2), což je parabola Proč původní časoprostor volil tuto variantu ??? Třeba jí nevolil a je >věčná<...., je tak věčná jako onen Velvesmír se svým inertním stavem $x^3/t^3 = x^3/t^3$, kdy inertní stav se přelévá do rovnice (2) a naopak - jsou komplementární. Bod Velvesmíru coby singularita se začne "chorobně" přeměňovat", přibalovat další body původního vesmíru k přeměně na nový stav podle (2)... a až to "doběhne" "nakonec", tak nastane "antisingularita" => v našem vesmíru "se zrodí" od jiného vesmíru, jiného – anebo toho inertního a bude se náš vesmír "zineriovávat" postupně zpět do svého předbig - bangového stavu) Navíc podle principu neurčitosti nemůže jít o jeden bod, ale o velmi malý vesmír, který osciluje mezi Velkým třeskem a Velkým krachem. (Osciluje původní Velvesmír inertní prostřednictvím "našeho vesmíru" zpět k inertní podobě) Pouze v tomto případě se může uplatnit tunelový jev. Autoři

článku [X3] tvrdí, že vesmír podle uvedených modelů nemohl vzniknout sám od sebe z ničeho. (Pojem >věčný< a pojem >vznik z ničeho< se podle mě chápou nepřesně. Věčnost je pojem časový, nutno ho vnímat ve smyslu, situaci "běhu, chodu" času, a přesto tam kde čas "neběží", nemá chod, tam je poměr $\frac{x}{t} = 1$, tam posuzovat věčnost lze opět jako komplementaritu $t_0 \cdot t_\infty = 1 \cdot 1$, která se jeví jako inertní nedefinovatelný stav času. Vesmír tedy nemůže vzniknout z ničeho, ale přinejmenším z jednoho bodu (...jak je daleko z bodu do bodu ???...jak je daleko z bodu do bodu v mikrosvětě na Planckových škálách ???, a jak je daleko z bodu do bodu v makrosvětě ???, je v bodě ještě bod ??

Nalezneme takového Boha ve finálních zákonech Přírody? Snad najdeme v těchto zákonech krásu, řád a dokonalost. Ale dosud žádná přírodní věda ani nenaznačila, že by člověk měl ve Vesmíru nějaké zvláštní postavení. (Sestupujeme-li v poznávacím procesu k fundamentům přírody, stále zjišťujeme asymetrii, nerovnováhu...a je dost možné, že na posledním sestupném schodě poznání zjistíme lichost – asymetrii „poslední“, kterou buď potvrdíme jako axiomatickou nevysvětlitelnou danost anebo jí tu lichost "sečteme" s Bohem pro stav sudosti a rovnováhy. Bůh pak nemusí vůbec být nějaká osoba – bytost, může to být třeba Matematika anebo jen artefakt do symetrie vesmírných stavů, bez něhož (bez Boha) by nemohlo docházet ke střídání symetrií s nesymetriemi a tudíž by nemohlo dojít k žádnému vývojovému pohybu všeho) Z přírodních věd neplynou žádné zákony morálky, žádná míra dobra nebo zla, tedy žádné sebemenší stopy po člověka milujícím Bohu. (Při kombinačních stavech "vysokosložnostních celků" sestavených postupně z poznaného "prvního pravidla" při dovršení finální teorie o vesmíru, už se >staví< do interakcí celky podle jiných pravidel než je původní prapravidlo základní. Kombinační celky, dělají takové struktury jako je rodina, stát, hospodářské struktury, sex, morálka atd., tedy "celky" se chovají už jinak než fyzikálně a tím nastávají mezi nimi "interakce" jiného charakteru než fyzikálního a tak je nesourodé chtít hledat fyzikální příčiny lásky, krásy, strachu atd.) Ale dosud žádná přírodní věda ani nenaznačila, že by člověk měl ve Vesmíru nějaké zvláštní postavení. (Zvláštní postavení člověka ve vesmíru spočívá v logické dedukci toho, že pozorovatel vesmíru...vesmíru relativistického i gravitačního i pozorovatel v neurčeném místě vesmíru pozorující ho sám v jemu dané pozici pozorovacích hodnot a konstant...Pozoruje tedy vesmír a zjišťuje, že kdysi někde blízko počátku spuštění chodu času, byla hmota jednoduchá a že postupně ve vesmíru nastává proces zesložňování strukturních kvant hmoty a shlukování do složitějších variet, ale tak, že vodíku zůstalo od t_1 do $t_{\text{souč.}}$ 74 % konstantně, pak zůstalo konstantně od t_2 do $t_{\text{souč.}}$ helia, pak ještě v kratším intervalu zůstalo konstantně lithia, opět méně atd. a ke "zesložňování" hmoty se vesmíru >odebírání, stále menší množství hmoty, atomů je pak jen malý určitý počet. Co se týče součtu atomů ve vesmíru, opět jich třeba 85% zůstalo inertních a jen z 15 ti % se vyvíjela ona složitost, nastaly molekuly...a ty nejsložitější asi jen na naší planetě a z těch nejsložitějších jen 10^8 kg bílkovin - v celém vesmíru – právě na Zemi a z těch bílkovin 10^5 kg DNA a....a ? a pokračuje-li ve vesmíru zesložňování hmoty 10^{53} kg veškeré k té nejsložitější, pak je jí stále méně a méně a tak domnívat se že bychom my lidé

mohli být ve vesmíru jediná ta nejsložitější hmota, není až tak kacířské a nepravděpodobné. Takže naše místo ve vesmíru – podle položené otázky : Ale dosud žádná přírodní věda ani nenaznačila, že by člověk měl ve Vesmíru nějaké zvláštní postavení není až tak dobře zodpovězené, neb věda jistě naznačila postavení člověka ve vesmíru a jak málo či moc je jeho postavení zvláštní, se postupně dozvíme,zda jsme či ne tou nejsložitější hmotou ve vesmíru,zda **co se týče té složitosti** nejsme my lidé "středem vesmíru" (?)

Steven Weinberg ve své knize [3] říká, že příroda se jeví krásnější, než by přísně vzato měla být.(A to proto, že při kombinační selekci velkých celků teoreticky se zrodily všechny kombinace, ale prakticky se vyseletovaly jen "vhodné" kombinace...proč ?, asi nastoupilo zde na místo fyzikálních zákonů "prvotních" sekundární zákony mající jiný matematický algoritmus ...který neporušuje onen prvotní fyzikální zákon z výsledku finální teorie "interakce časoprostoru a hmoty".) *Ale Bůh ptáků a stromů by musel být také Bohem vrozených vad a rakoviny. Věřící již tisíciletí bojují s teodiceí, s objasněním utrpení ve světě, kde vládne milující a dobrotivý Bůh.* **Steven Weinberg** píše, že osobní vzpomínka na Holocaust mu znemožňuje přijmout jakýkoliv pokus ospravedlnit Boží záměry s člověkem a lidstvem.

Keith Ward dále tvrdí, že **pozoruhodná hierarchická složitost všech struktur** ve vesmíru nemůže být důsledkem slepé náhody, ale že je výsledkem mocné a moudré inteligence. (**Můj názor se opírá o dvouveličinovou podstatu vesmíru a proto mi umožňuje vizi, že i složité mohutné komplexy struktur jsou sto býti realizovány na jednoduchém, JEDINÉM principu popsaném jednoduchou matematikou...i jediný princip dokáže postavit ony mohutné složité struktury, které se pak vzájemně chovají podle d a l š í c h pravidel, zřejmě na bázi onoho prvotního pravidla.** Teoreticky existuje nekonečný počet možných vesmírů s mnoha možnými kombinacemi přírodních zákonů a fyzikálních konstant. (Pokud je volen Velvesmírem pro postavení >své<varianty, tedy postavení "tohoto" vesmíru První princip, pak už nekonečný chaotický počet možných vesmírů není, kombinační možnosti sice jsou teoreticky matematicky nekonečné, ale dle stanoveného pravidla se i ty kombinace budou chovat "v řádu" a postupně v posloupnostech organizovaných...ať už chtějí či ne, ...jinak by zanikla platnost prvotního pravidla. Příčina prvotního pravidla , to je otázka jiná. Je-li jednou z variant Velvesmíru "inertní stav" dvou veličin, pak tato lichost stavů má zrcadlovou symetrii v "Bohu" (s matematikou) a tato >dvojice< pak zrodí variantu neinertního vesmíru s dalším střídáním sudé a liché,střídáním symetrie a asymetrie"uvnitř vesmíru je variantní rovnováha mezi časoprostorem a hmotou, ale nerovnováha tu je v něčem jiném : v toku času, tedy ve změně inertního poměru $\frac{x}{t}$,... změna tohoto základního "inertního poměru dává rychlosti menší než c (a větší než c ..., ty

se v tomto vesmíru nerealizují) a rychlosti menší než c tedy poměry x ku t menší než inerní etalon jsou důvodem a příčinou druhé tváře časoprostoru a tou je hmota.

Pochopitelně autor článku [1] **Keith Ward** jako jediné správné řešení navrhuje existenci Boha, který stvořil vesmír tak, aby v něm mohl vzniknout inteligentní život. Tato teorie ale není vědecká, neboť ji nelze falzifikovat. Má přitom naprosto stejnou váhu, jako "šťastný tah" našeho vesmíru. Hovořit o nějaké pravděpodobnosti tahu nemá v tomto případě reálný smysl, protože náš vesmír může být důsledkem nějakých nepoznatelných okolností. (Je dvouveličinový)

Keith Ward dále tvrdí, že pokud vyjdeme z existence našeho vesmíru, je prakticky jisté, že v něm bude existovat vědomý život. Na podporu tohoto svého tvrzení ale neuvádí žádné *reálné argumenty* (Přesto reálné ! argumenty mohou být postaveny, viz má vize o zesložitování hmoty ve vesmíru...zesložitování je pozorovatelný fakt a dokazatelný fakt...jednou proto musí dojít k takovým složitostem, které se budou chovat mimořádně složitě a tedy jako DNA a jako stavy : rozumu, citu, bolesti.lásky a vědomí...) kromě své víry ve všemohoucího Boha.

Vývoj života a lidské psychiky mohl a může v každém stádiu evolučního vývoje skončit ve slepé vývojové větvi.(Může a mohl a přesto to doposud neudělal -?-proč ? a udělá to někdy ?) Existuje řada způsobů, které mohly ve složitém a nepřátelském prostředí zcela zabránit vzniku, vývoji a rozvoji života.(Pokud ve vývoji platí podobně pravidlo komplementarity nepřátelského ku přátelskému, tedy $0 \cdot \infty = 1 \cdot 1$, pak evoluční nepřátelství sice může dosáhnout té značky "nekonečno" aby pro stav "přátelství" nastala značka nula a vše bylo tím pádem ukončeno, ale jaká opakovatelnost je možná, to nevím...doposud se nestala ani jednou...)

Neznáme důvod, proč by se ve vesmíru musel život vyvinout.(Důvod vyvinutí života genezí tj.střídáním stavů symetrií s asymetriemi podle Počátečního pravidla je stejný jako důvod existence samotného vesmíru a podobné důvody. Důvod je v tom, že pozorujeme, že se nenacházíme ve Velvesmíru inerním a že Velvesmír inerní změnil svou vizi-strukturu-stav-podobu-asymetrii na neinerní, tedy na vesmír, po jehož nutnou existenci je nutné rozdělení inerního původního stavu na časoprostor a hmotu.Tyto dva stavy jsou sudé, ale jsou nerovnovážné. Čas nastartoval svůj chod, tedy nastala změna x ku t tak, aby byla menší než rychlost c . a tím byl nastartován pohyb změn – výměn symetrií a tím stavba složitějších kombinačních struktur ze dvou veličin a nerovnováha globální se jen "posouvá", lokální rovnováhy vytváří stabilní struktury se zákony zachování..... $10 \neq 11$; $10000 \neq 10001$; $10^{50} \neq 10^{50} + 1$; atd. Z každé nerovnice můžete odkrojit "vnitřní lokální rovnováhu" a oddělit onen

lichý zbytek...ten zbytek je "pro" rovnováhu s Velvsmírem, jenž je inertní a to inertní právě 100% mínus ta jednička z "přebytku našeho vesmíru"...a pořád dokola...) Předpoklad, že život nutně musel z jistých chemických struktur vzniknout, je teologickým přístupem, který biologové oprávněně odmítají. (Otázka spíš zní : jak dlouho musí probíhat zesložítování, do jak složité míry musí probíhat zesložítování hmoty, než se projev života dostaví...a je vidět, že vývoj vesmíru tedy vývoj zesložítování hmoty trval dodnes 14,28 miliard let a věříme-li, že není zdaleka u konce, pak jednou nutně muselo dojít ke vzniku inteligentních bytostí. Nevysvětleným bych pokládal to proč je to právě už teď. Biologové určitě odpoví, že : je-li nevyhnutelná rychlost tvorby složitých struktur, které dojdou k této pozorované složitosti vysvětlitelně a podle zákonů, pak v takovém prostředí DNA a ostatních složitostí je vznik života nevyhnutelný...)

S jistotou lze tvrdit pouze to, že pokud by se fyzikální konstanty lišily od svých současných hodnot zhruba o 1%, pak by základní stavební chemické prvky pro vznik života ve vesmíru neexistovaly v dostatečném množství. (Je vidět, že zřejmě jsou fyzikální konstanty a jejich podoba na něčem závislé, nejsou náhodné. Kdyby byly náhodné jistě by se jejich náhodnost realizovala a vyloučily by se všechny "nereálné" vesmíry a zůstal by jen ten náš)

Keith Ward podobně jako **William Carroll** důsledně odděluje "existenci něčeho" a vlastnost "být něčím". Keith Ward vlastnost "být něčím" označuje jako "to, co je možné". (Kombinace základních prvků ve vyšší celky jsou teoreticky nekonečné, ale podle "předem daného" pravidla vzniknou opravdu jen věci "možné"...nemůže vzniknout uhlík mající 9 elektronů v obalu atomu, tedy existuje-li proton a elektron v hojném počtu, pak ještě nemohou udělat uhlík s devíti elektrony,) Oba autoři shodně tvrdí, že vlastnost "být něčím" souvisí s Božím tvořením. (Najde-li se matematické vysvětlení proč byly realizovány ty a ty kombinace a ty a ty nikoliv, podle nějakého prapůvodního pravidla, pak k výběru struktur Bůh není zapotřebí a zesložítováním nastane – vyvine se i inteligentní člověk bez Boha.) Samotná existence je jen důsledkem toho "být něčím". (Samotná existence je důsledkem střídání rovnováh s nerovnováhami...ani jeden stav není privilegovaný, proto se musí nekonečně střídát...s t á l e tedy panuje i rovnováha i nerovnováha i existence i neexistence...střídají se jako horký brambor co lítá z dlaně do dlaně ...postupně až rychlostí světla. Pak se neví zda brambor je v pravé ruce či levé...zda je v obou,...zda je "právě" rovnováha či nerovnováha zda jsem v lokálním inerciálním systému či v té "ostatní" nelokální nerovnovážené části...ani ryba ani rak...vesmír je komplementární s "neexistujícím Bohem", Bohem možná není bytost, ale Bohem je **>zákon<** a Bohem je matematika a Bohem je "partner" pro stav symetrie či střídání symetrie s nesymetrií vesmíru s Bohem...(?). Jestliže tedy něco začne existovat, jde pouze o změnu něčeho, co je možné, na něco, co existuje, a nikoliv o stvoření něčeho.(!) Toto absolutní příčinné působení, které dává

bytí všemu, co existuje, nemusí mít počátek v čase.(!) Proto podle **Williama Carrola** není rozpor mezi myšlenkou "být stvořen" a myšlenkou "nemít počátek v čase". Jestliže je věc ponechána sama sobě a je oddělena od příčiny bytí, není absolutně ničím. Stvoření je prvotní, trvalé absolutní příčinné působení, jehož účinkem je bytí všeho, co existuje.

Gödelova věta o neúplnosti je naprosto zničující výsledek, který veškerou tradiční matematickou filozofii hází na smetiště dějin. Představy o úplném a dokonalém matematickém popisu Přírody byly od základů otřeseny.([Je návrh možné komplementarity střídání symetrií s asymetriemi donekonečna /princip neurčitosti..horký brambor není ani v levé ani v pravé ruce vlivem obrovské rychlosti střídání pozic...atd..../ také výsledkem neúplnosti Gödelovy věty ??](#)) Jak ale může dokonalý Bůh obsahovat ve své mysli všechny věci, když například axiomatické systémy nejsou úplné? ([Možná zbude právě po algoritmickém stlačení řečený jen jeden axiom a tím axiomem bude sám Bůh coby artefakt do systému střídání nerovnovah s rovnovahami , střídání symetrií s nesymetriemi existence s neexistencí atd..??...](#))

$10^{50} \neq 10^{50}$ nýbrž $10^{50} = 10^{50} + \text{Bůh} \dots\dots\dots(4) (?)$

$\text{vesmír} + \text{bůh} = 1$ nýbrž $\text{vesmír} + \text{bůh} = 0 \dots\dots\dots(5) (?)$

Vraťme se k článku [1] **Keitha Warda**. Autor dále tvrdí, že Bůh musí existovat stále, i kdyby neexistoval aktuální vesmír. K jeho existenci není žádná alternativa. Proto Bůh je nutné jsoucno. Bůh je aktuální jsoucno, v němž existují všechny možnosti. Nemůže být popřen, aniž zničíme veškerou možnost bytí.

Vesmír není ani dobrý ani zlý. Dobro a zlo jsou pouze našimi myšlenkovými a ([Vesmír fyzikální, tedy kvantový a gravitační „tam“ v makrosvětě, neznají, nerozlišují dobro a zlo...? a přesto bych o tom pochyboval v pojetí tom, že znají, že uhlík nemůže mít devět elektronů v obalu = zlo a může mít jen šest = dobro. Ve vyšších a složitějších strukturách prostě jsou i p r o j e v y složitěji projevující se : kombinace manželky a rodinou a nevěrou dává pocit \(interakci složitých struktur nejen v mozku\) o nevěře a tím o žárlení či bolesti](#)) a emocionálními kategoriemi. Z žádných přírodních zákonů vesmíru nijak nevyplývá, že by život a inteligence musely vzniknout.(?) Vesmír a jeho přírodní zákony jsou zcela nezúčastněné a neutrální vůči člověku.(?) jeho představám, touhám a zbožným přáním. Proto nelze vůbec hovořit o nějaké jeho dobrotě. ([Myslí autor "dobrotě vesmíru" ?, ..Vysoce složité struktury hmoty \(člověk, mozek, společnost.. v časoprostoru\) vytváří spolu interakce "nové" tedy, že nevěra způsobí v mozku žárlivost a to ještě neznamená,že tyto "vysoce složité struktury" se nechovají "v nitru podstaty fyzikální" jako](#)

fyzikální stavy podléhající nějakým několika zákonům, ne-li jednomu univerzálnímu. To znamená, že souvisí-li "složitě struktury s fyzikou" a respektují-li její zákony, pak rovněž i chování jako je dobro a zlo atd. je "vyšším stupněm" interakcí fyzikálních a tedy patří "pod prvotní původní" zahajovací zákon... zákony ve společnosti : jak se budeme chovat k vrahům a zlodějům atd. patří tedy pod zákony přírody a zákony fyziky... jsou jen integrálním dalším a dalším stupněm a nadstupněm chování hmoty a časoprostoru vzájemně....)

Přestože teorie Velkého třesku se na svět propracovávala poměrně těžko, jen dlouho se udržela na výsluní jako zcela dokonalá. První polemiky se objevily v 50. letech 20. století, kdy si vědci uvědomili, že ona stabilita našeho vesmíru, kdy sice neumíme určit, zda jeho hmotnost je větší nebo menší než Planckova konstanta, ale kdy se k ní velice blíží, nemůže být jen dílem náhody. Vždyť aby tomu tak bylo, může se hmotnost vesmíru od Planckovy konstanty lišit až na 51. desetinném místě (!). O.K. Pokud by absolutní rozdíl těchto dvou hodnot byl jakkoli větší, došlo by buď již dávno k Velkému kolapsu (opak Velkého třesku, smršťování vesmíru), anebo by rozpínání bylo tak rychlé a hmota ve vesmíru by již byla tak dokonale rozředěná, že by pravděpodobně právě dožívaly poslední hvězdy druhé generace a nové by již nemohly vznikat. (A proto je hustota vesmíru přesně kritická a rozpínání je přesně parabolické... přesně to vyhovuje prvnímu počátečnímu pravidlu pro zahájení této vesmírné asymetrie stavu Velkého třesku) Jaktože byly podmínky při Velkém třesku s takovou lékařskou přesností odvážené? (Kdyby byly odvážené jinak, podle jiného Počátečního pravidla, byl by tento vesmír p r o s t ě jiný, s jinou koncepcí stavu dvou veličin délka a čas ... a zahajovací asymetrický stav by nebyl a) časoprostor >zbytkový< , a b) hmota, ale protě by to byly jiné asymetrie dimenzí veličin délka a čas... vývoj struktur >dvouveličinových< by vedl k jiné vývojové řadě stavů... časoprostor by vypadal jinak a hmota by měla jinou „podstatu“ => byl by to stav, který se naší hmotě vůbec nepodobá)

Jak je ovšem možné, že ze všech stran k nám přichází reliktní záření stejné teploty? To by znamenalo, že v době po Velkém třesku si všechna místa tehdejšího prostoru musela nějak vyměnit informaci o své teplotě. To ovšem není možné, vzhledem k tomu, že tehdejší horizont událostí nemohl obsáhnout celý prostor tehdejšího vesmíru, což nemůže ani teď.² Jaktože byly podmínky při Velkém třesku všude stejné? (Nemusela si všechna místa prostoru vyměňovat informaci o své teplotě / a dalších stavech / protože Velký třesk není třeskem vzniku prostoru, není třeskem vzniku hmoty, není třeskem vzniku času, je třeskem vzniku Pravidla jak se ze

stavu předchozího „udělá“ stav náš-náš vesmír, tedy podle čeho se bude řídit řada-posloupnost změn symetrií a asymetrií chování našeho stavu vesmíru)

Odpověď na tyto dvě (resp. jednu) otázku našel fyzik Cornellovy univerzity Allan Guth. Jistě každý z běžného života zná procesy zvané fázové přechody, které probíhají např. při změně struktury hmoty při změně skupenství např. vody.³ (Fázový přechod je sice proces, kterým si pomůžeme „něco vysvětlit“, ale můžeme rovněž naopak zastříť proces ten takový byl-li jiný, pravou pravdu >jak to bylo<, bylo-li to jinak. Fázový přechod „nahrazuje“ (zakazuje) možnost postupného vznikání hmoty a vychází jeho použitelnost z předpokladu konstantního vzniku hmoty veškeré (10^{53} kg) ve Třesku. Fázový přechod a inflace počítá s konstantním množstvím hmoty od $t = 0$ až po $t =$ současnost. Pokud však hmota ve vesmíru >vzniká postupně<, pak můžeme postavit jiná vysvětlení než je fázový přechod, pak se vývoj vesmíru může vysvětlovat též dobře a bez fázových stavů a bez inflace. Nevím však zda vznik hmoty po Velkém třesku proběhl a probíhá nelineárně tedy třeba exponenciálně že s časem hmoty přibývá méně a méně a méně. To by znamenalo, že ve Třesku jí vzniklo „naráz“ třeba 94% , dále pak v čase rovnoměrném nerovnoměrný nárůst hmoty...anebo v nerovnoměrném plynutí času >stejně přírůstky hmoty<?????????,)

Možná, že by odpověď na otázku, proč vše nebylo zrcadlově stejné jako v Alence za zrcadlem a vzniklo různé množství hmoty a antihmoty, mohla zajímat i další čtenáře Kozmosu. Vysvětlení jde daleko nad rámec článku o kvark-gluonovém plazmatu. Tato „velká vzdálenost“ mezi fázovým přechodem od kvark-gluonového plazmatu k hadronovému plynu při hadronizaci a fázovými přechody, se kterými je nejčastěji spojován pozorovaný přebytek hmoty nad antihmotou, je dána řadou rozdílů. Je to například obrovský rozdíl teplot, při kterých k těmto fázovým přechodům dochází. (Rozdíl teplot je n á s l e d k e m – v důsledku rozpínání, anebo nikoliv ?) Zatímco k hadronizaci kvark-gluonového plazmatu dochází při teplotách okolo 180 MeV ($2,1 \cdot 10^{12}$ K), mělo by k fázovému přechodu, který je zodpovědný za přebytek hmoty nad antihmotou, docházet při teplotách téměř o tři řády vyšších (okolo 100 GeV, tj. $1,2 \cdot 10^{15}$ K), nebo dokonce o šestnáct řádů vyšších (okolo 10^{16} Ge V, tj. 10^{28} K). (Opět připomenu, že v jiných statích jiných článků píšete, že ochlazování //hmoty// je p o d m í n ě n o rozpínáním vesmíru...ač se neví přesně co se rozpíná,neb se říká, že se rozpíná jen prostor mezigalaktický a ten prostor uvnitř galaxií nikoliv....a to ještě se říká, že rozpínání prostoru nemá vliv na garviatci...ale na teplotu hmoty ano...??).A tak hadronizace a také (zdůrazním : a také) zvítězí přebytku hmoty nad antihmotou jsou jevy

d ů s l e d k e m rozpínání čili změny velikosti !, velikosti ? čeho?, metru ? či se do metru natěsnila nějaká jiná délka ?, či se metr našponoval ?, či mu přibylo více bodů ?????????)

"Dám li do krabice všechny součástky, které jsou potřebné k činnosti rozhlasového přijímače, a tou krabicí začnu třást v přesvědčení, že vznikne rozhlasový přijímač, budu nejspíše umístěn v psychiatrické léčebně. Naprosto stejný nesmysl nás však učili na školách a tvrdili nám přitom, že jde vědecký poznatek. Jde mi o tzv. vznik živého z neživého či o vznik vesmíru vůbec. I když použiji časový úsek deset až

dvacet miliard let, tedy dobu trvání vesmíru, pořád jde o stejný nesmysl, který je v rozporu s druhou větou termodynamickou." (...a přece se točí. Ano, sám vesmír přesto uskutečnil proti druhé větě termodynamické to, že z prvopočátečních fotonů + nic jiného stavěl až postavil hmotu a to za 14,24 miliard let až do stavu složitosti DNA. Ano, vesmír to udělal, i když za podobný pokus by se chtěl mermomocí pan Haičman vsunout do blázince. (ano, vesmír >trásl< krabicí ze součástkami pro rozhlasový přijímač ovšem jinak) Vtip je v tom, že vesmír opravdu stavěl proti entropii stále složitější stavy hmoty „nějakou kombinační technikou“ s použitím neznámého pravidla geneze a přitom dopomáhal mu v tom „chod času“ .Chod – odvíjení času (které má ve vesmíru na každém tělese jiné tempo) se do stavby hmoty „zabudovává“ principiálně...Kombinace dimenzí v genezi jsou „vybírány sítím pravidla“ a staví se „od začátku“ nikoliv „odprostřed“ jak dal „polotovary“ k dispozici pan Haičman k sestavě rádia. .Součástky samy pro rozhlasový přijímač se nepodaří sestavit „třesením“, neb ony součástky už jsou vývojově nepoužitelné.. Svým příkladem „o třesení součástkami k zisku výsledného rádia“ pan Haičman, totiž „„jakoby““ již předepsal přírodě to jak to ona sama dělala s těmi prvopočátečními součástkami, že z nich nadělala za 14,24 miliard let DNA. Chyba pana Haičmana je v tom, že příroda nepoužívala náhodné třesení ani „rozpracované hmotové-díly, artefakty“ z nějakého jiného vesmíru, aby jimi kombinatoricky třásla nesystémově k nějakému výslednému produktu-rádiu...-koneckonců „třesením“ velkým počtem již dílů složitých, se dociluje pouze zachování entropie...příroda však hmotu > s t a v ě l a < nikoliv že by třásla kombinatoricky za dodržení entropie, ba naopak : zesložit'ovává hmotu geneticky „v čase“ tak, že čas „zabudovává“ do hmoty, čas je součástí stavby hmoty a zesložit'ování se děje spolu s úbytkem oné hotové složité hmoty co do množství - a toto zesložit'ování je nějak komplementární s entropií co jí prošla ostatní hmota Čím je hmota složitější tím je jí méně ve vesmíru – je nabita informací, tj. narůstá složitost původního pravidla, pravidlo použité

zabudované do struktur hmoty přináší stavy nových pravidel, komplikovanějších pravidel až je systém vysoce inteligentní čili „antientropický“)

nezávislé na vědomí pozorovatele : (Zajímavě formulováno...přidrží-li se rigorózně řečeného výroku, pak to znamená, že Vy než jste se narodil, tak Vaše vědomí pozorovatele tu nebylo a přesto nezávisle na tom Vašem vědomí tu byla objektivní realita.)

"V našich podmínkách, kdy vzdělávací systém ovládala komunistická ideologie, byl výsledek mimořádně obludný. Stávající "vzdělanec" je mnohem spíše fachidiotem, který možná rozumí své profesi, pokud nejde o humanitní oblast, ale pokud jde o komplexní přehled, o schopnost získávat a vyhodnocovat informace, je naprosto negramotný. Samozřejmě, pokud nestuduje a nepracuje na sobě sám. Nemyslím si, ale že situace na Západě je o mnoho lepší. Stávající "vědecko-racionalistický" světonázor bohužel pořád terorizuje většinu univerzit. Naše vědění je neustále v zajetí karteziánského předsudku objektivity. Paradoxně jediná věda, která se dokázala takového vidění dokonale zbavit, je fyzika. Není objektivní skutečnosti, která existuje nezávisle na vědomí pozorovatele. (Při zániku civilizace na Zemi, zanikne s lidmi vědomí, veškeré a podle pana Haičmana zmizí tím objektivní skutečnost (?) ...nebo objektivní vesmír je závislý podle pana Wagnera na vědomí pozorovatele...?) Toto je poznatek kvantové fyziky nikoliv subjektivní idealismus."

Na základě těchto jeho předpokladů vyvozuje, že výuka vědecké metody poznávání je nevhodná. Naopak je škodlivá: "Jeden z nejtěžších vnitřních zápasů, který jsem musel v životě bojovat, byl zápas s nesmysly, které mi do hlavy natloukli ve škole a jejich likvidace. Věřte mi, že to bylo chvílemi i bolestivé."

První teze byla panem Petříčkem v jeho odpovědi E. Haičmanovi a V. Pinkavovi dostatečně rozebrána včetně citací druhé věty termodynamické, takže bych si dovolil jen shrnout. Druhá věta termodynamická se týká uzavřených systémů (Uzavřené systémy – inertní na okolí neexistují, neb i v nich plyne čas a tam kde plyne, tak probíhají procesy !!! byť uvnitř systému...A tíž podléhají rozpínání vesmíru) a systémům neuzavřeným, do kterých je dodávána energie, nezabraňuje snížit svoji entropii.

Jednou z teorií, které se snaží odstranit kosmologické problémy .(Problémem je tempo – rychlost rozpínání vesmíru ? Je rychlost rozpínání >všude ve vesmíru stejná< ? Proč není ?; a je v každém dějinném okamžiku stejná ? proč není ? Proč tempo-rychlosti a tempo času nejsou stejné ? Ony nejsou stejné z naší pozorovatelné ? a existuje pozorovatelná odkud jsou stejné ? Proč neexistuje ?) velkého třesku, jako je problém počáteční singularity, je inflační teorie. Tato teorie je odvozena z pojmu fyzikálního vakua. Pokud si představíme uzavřený prostor, z něhož odstraníme všechny elementární částice a všechno záření tepelného původu, v souladu s Heisenbergovým principem neurčitosti budeme pozorovat spontánní vznik a zánik párů částic a

antičástic. (**p o k u d** odstraníme Boha a nebe, budeme pozorovat čerty a peklo....) Takové částice fyzikové nazývají virtuální. Na základě principu neurčitosti (který není zákonem a který „pozorujeme“ z naší pozorovatelný nikoliv z pozorovatelný na Planckově škále či pozorovatelný na Periferii vesmíru...Na Periferii pro Periferii asi princip neurčitosti platit nebude...) lze také ukázat, že toto porušování fyzikálního vakua nepřestoupí určitou mez, neboť součin "vypůjčené" hmotnosti-energie a životní doby vzniklého páru částic je menší než Planckova konstanta.(**V**pozorovaná pod vlivem parametrů Země uvnitř vesmíru ...parametry konstant na jiných objektech vesmíru budou jiné a tak bude i jiná Planckova konstanta...a od ní bude i stav – mez pro součin „vypůjčené“ energie pro virtuálnost taky jiná. Tam na „limitních krajnostech“ ani virtuálnost není a neplatí...anebo už jste tam byli na exkursi ??)

Inflační model vychází z myšlenky fázového přechodu se stavu supersymetrie do stavu s narušenou symetrií.(**P**ak stejnou platnost může mít model symetrie stavů před Třeskem s narušením symetrie po Třesku . Před Třeskem byl stav časoprostoru a hmoty v supersymetrické rovnováze , stav „limitní“, „okrajový“ při rychlostech $c \dots$; a po Třesku nastala rovnováha – asymetrická, ale ve smyslu vytvoření stavu „zbytkového časoprostoru“ na jedné straně a hmoty na druhé straně, což je >narušená symetrie<, kdy jejich rovnovážný stav „komanduje“ gravitační pravidlo a kdy narušuje symetrii mezi hmotou a časoprostorem >stav chodu času< tím stav rozpínání prostoru čili stav nastoupení existence $v < c$ Supesymetrický stav před Třeskem měl stav $c = c$.) Před fázovým přechodem se vesmír nacházel v supersymetrickém stavu, kdy hustota energie samotného prostorochasu byla velmi vysoká (tzv. falešné vakuum) a **existovala jediná** silová interakce. (**M**ožná ani ta neexistovala...V supersymetrieckém stavu nemůže existovat interakce žádná, neb „A“ = „A“ nic nevyovídá...a přičí se existenci samé) Po překročení kritické teploty při ochlazování vesmíru **byl** sice pro vesmír **výhodnější** stav s narušenou symetrií a velmi nízkou hustotou energie, ale přesto zůstával v symetrickém stavu. protože od stavu s narušenou symetrií **ho oddělovala** potenciálová bariéra energie (daná potenciální křivkou). **V procesu** ochlazování s rozpínáním vesmíru klesala hustota hmotnosti-energie, zatímco hustota energie falešného vakua zůstávala konstantní. (**K**de berou fyzikové skálopevnou jistotu, že ve vesmíru je a bylo a bude neměnné množství hmoty ???, a naprosto trestuhodně si tuto otázku nekladou je-li to vůbec pravda či ne ?? To spíš už se ptají na vznik vesmíru – času a prostoru z ničeho, než na to kde se vzala hmota (?).

Vesmír se tak dostal do období tzv. de-sitterovské expanze, kdy v něm hustota energie byla téměř konstantní (daná falešným vakuem) a všechny rozměry narůstaly s časem

exponenciálně. Proto se tomuto období říká období inflace. Během tohoto období se rozměry vesmíru zdvojnásobily každých 10^{-34} s. (A čas plynul stále stejným tempem, že? Na začátku, uprostřed i potom a všude na periferii, na Zemi i na raketě a z tří tisícáté rakety určitě se pozoruje inflační rozpínání vesmíru ...) Na konci 10^{-32} s zvětšení bylo 10^{50} oproti původnímu rozměru. Pokud by inflace probíhala až do 10^{-30} s, rozměr vesmíru by se zvětšil 10^{5000} . Poté došlo k fázovému přechodu a tím k narušení symetrie. (Symetrie čeho s čím ??????, v čem ? V inflaci samé se symetrie nemění, po inflaci ze „naráz“ změnil na asymetrii...a pak už se zase asymetrie skálopevně nemění a t r v á a trvá a trvá) Další vývoj probíhal podle standardního kosmologického modelu. Při porušení supersymetrie se odštěpily od původní jediné silové interakce postupně ostatní interakce (gravitační, elektromagnetická, silná a slabá) [2]. (Při >porušování< supersymetrie , porušování je děj v čase, se děly věci : odštěpovaly se interakce – každá jiná. A trvání porušování symetrie vede k r e a l i z o v á n í interakcí ...do „chlíveček“ škál velikostních (až chlívečku škály Planckovy) kde pak platí a ač se tehdy odštěpovaly, tak je dnes „sjednocováváme“ čili hledáme rovnítko pro neodštěpené stavy v neodštěpených škálách a protikauzálně chceme splácet tu supersimetrii co se na začátku štěpila a s ní do chlíveček škál různily se interakce.....Je to tak ??)

Inflační teorii někteří odborníci interpretují jako vznik vesmíru z "ničeho" (...a určitě více debilní by byl výrok říci : Třesk je rozhraní mezi supersymetrií stavu vesmíru před Třeskem, kde panuje stav že časoprostor je nerozlišitelný od hmoty, před Třeskem žádná hmota- látka nebyla a bylo $c = c$.

A asymetrií po Třesku, kdy >nastalo< $v < c$ a tím se počala tvořit hmota-látka....) podobně jako se stejným způsobem interpretuje vznik virtuálních částic. (Přestup částic „nehmotných“ do světa předbig-bangového a zpět do světa reálného, neb stav předbig-bangový $c = c$ „panuje-existuje“ nepřetržitě, jen s tím, že my – hmota v něm nejsme...naše hmota-pozorovatel se vůči Periferii smršťujeme a měníme rychlost na $v < c$, přičemž ta Periferie je stav „pro nás“, kdežto pro virtuální částici je „Periferie“ všude tady kdekoliv a kdykoliv ; >právě teď<.) Všechny zachovávané veličiny mají nulovou hodnotu a vesmír je tedy fluktuací falešného vakua.

Profesor Alan Guth z MIT v roce 1983 napsal: " Často se říká, že oběd není nikdy zadarmo. Ale vesmír je oběd zadarmo."

Většina fyziků označuje velký třesk jako singularitu, kdy neexistuje prostoročas. (Neexistuje v ní a před ní „náš“ prostoročas, neexistuje tato podoba-pojetí prostoročasu) Velký třesk tak představuje nejzazší hranici našeho poznání, protože všechny fyzikální teorie jsou formulovány v kontextu prostoru a času. (On čas byl i „předtím“, ale odvíjení bylo „nepozorovatelné neboť nemělo vztažnost,..odvíjení času bylo $c = c$ čili ke každé etalonové jednotce délky se vázala symetrie etalonové jednotky času...Při $c = 1 / 1$ neexistuje určení jednotky, velikosti jednotky.

Teprve až nastane $v < c$ pak se projeví tok, chod, odvíjení času...a projeví-li se, tak s tímto úkazem $v < c$ se musí projevit i stav hmoty, existence hmoty, konstituování hmoty, jev podoby a projevu toho čemu hmota říkáme) Další rozvoj inflační teorie se pokouší tuto hranici překonat. Profesor Alexander Vilenkin z Tafs University ve svém článku z roku 1983 popisuje vznik vesmíru principem kvantového tunelování. "Nic" je podle Vilenkina "stav bez klasického prostoročasu", ve kterém všechny fyzikální pojmy, jako je prostor, čas, hmota, energie, entropie atd. ztrácejí svůj smysl. (Chce-li někdo vůbec popisovat „Nic“ a je-li mu to dovoleno a zabývat se jím beze studu, pak i já se nestydím za svou vizi (ač mě to je zakázáno pod výhrůzkami), že Předsingulární stav vesmíru je stav $c^n = c^n$ a časoprostor je nerozlišitelný od hmoty čili obé má „stejné“ chování a podobu a panuje tam ona proklamovaná supersymetrie dvou veličin délky a času, tedy supersymetrie dimenzí veličin $x^3 \equiv t^3$)

Inflační teorie vesmíru je velmi vítaná pro kosmology, kteří nechtějí přijmout ani nevysvětlený velký třesk, ani řešení s nadpřirozeným činitelem. Vznik vesmíru z "ničeho" neporušuje žádné fyzikální zákony, neboť ty jsou formulovány v prostoročase. (Pokud je vesmír dvouiveličinný a hmota je z veličin tj. dimenzí času a dimenzí délek postavena, pak se problematika nevysvětlitelnosti rozplývá...Zůstane otázka pro filozofy : proč Vesmír je nekonečným střídáním symetrií s asymetriemi stavů dvou veličin ? A proč volí pro stav asymetrický geometrické realizace popsateľné matematikou ? A proč k existenci artefaktu „A“ potřebuje Pravidlo, aby dohromady dávaly Vesmír existující.A proč pro náš vesmír „, se volilo“ pravidlo gravitace jako $a \cdot a = b + b$????, s mi zatím nechce nikdo pomoci...)

Ve své knize "God and the New Physics" Paul Davies shrnuje nové teorie takto: " *V tomto pozoruhodném scénáři povstává vesmír jednoduše z ničeho, zcela v souladu se zákony kvantové fyziky, a vytváří při svém vývoji veškerou hmotu a energii potřebnou k výstavbě vesmíru, jaký teď známe.* (Obdivuhodné, že se tu a na jinde ve fyzice mluví o tom, že vesmír vyrábí a vyrobil hmotu, že tedy hmota vzniká, ač já nepřipouštím, že „z ničeho“ .Ale důležité je, že Davies připouští proces $v z n i k á n í$ hmoty. Já tvrdím, / domnívám se / že stav hmotový se rekrutuje sestavováním vlnobalíčků z dimenzí času a dimenzí délek stylem multiplikačním podle „nastaveného Pravidla“) *Někteří fyzikové, inspirovaní jednoduchostí základních přírodních zákonů soudí, že nejvyšší zákon - v tomto případě superinterakce - má patrně matematickou strukturu, jež je jednoznačně definovaná jako jediný logicky konzistentní fyzikální princip. (co je vadného na návrhu prozkoumat zda tím principem matematickým není „gravitace jako stav paraboly“ => $a \cdot a = b + b$...?) Tak vlastně prohlašují, že fyzika je "nutná", stejně jako teologové prohlašují, že je nutný Bůh."*

Na druhé straně někteří věřící přijali teorii velkého třesku jako vysvětlení vzniku světa, protože ji chápou jako konzistentní s křesťanským zjevením nebo jako jeho potvrzení. Například druhá věta termodynamiky konstatuje nevratnost všech fyzikálních procesů kvůli růstu entropie a zavádí tak termodynamickou šipku času. (Proč nezavedete také šipku času pro „zesložitující

hmotu“ ? Od Třesku stále „ v toku času“ ubývá hmoty co do kvantity té co je čím dál složitější, tedy s časem přibývá méně a méně hmoty složitější až...až principiálně jednou bude genetická hmota (stavěná selektivně podle Pravidla) nesmírně složitá a bude jí nesmírně málo =>...>=> není toto Bůh ??) Někteří byli svedeni myšlenkou, že "stvoření z ničeho", o němž hovoří Vilenkin a další, přidává k jedné ze základních pravd křesťanství vědecký důkaz, nebo alespoň možnost takového důkazu

Druhé vysvětlení říká, že jediný racionální popis původu a podstaty vesmíru dávají přírodní vědy. Fyzika, geologie, biologie, paleontologie, antropologie, astronomie atd. objasňují rozmanité přeměny, které vedly ke vzniku vesmíru. Někteří odborníci zastávají názor, že vesmír je věčný a nemá počátek v čase. (Čas existuje coby veličina furt, nepřetržitě neb je to „člen symetrie“ vůči délce a obě tyto veličiny jsou „asymetrickým artefaktem“ – Velveličinou. / Mince má dvě strany : >orla a panu.<./ Veličina čas existuje furt, ale chod času je jevem jedné její dimenze kdy tato dimenze změní tempo postupu vůči etalonu....nastane $v < c$)

Ve strunové teorii, strunoví vynálezci „se vůbec nestydí“ za to, že nepátrají a nehledají reálný vesmír jedenáctidimenzionální nebo desetidimenzionální, a postačuje jim, že ho konstruuji „jakkoliv, jen aby platil“. Oni si ho **vymýšlejí** a >do vesmíru transplantují<, přičemž na jev s tím >málo pochopitelný< si rovněž vymysleli pojem *kompaktifikace* toho, (skrytých rozměrů) co se nepozoruje...a možná ani nikdy pozorovat nebude. **O nic méně logicky vadnějšího nečiním ani já**, když >vymýšlím stav vesmíru jakožto stav dvouveličinový< *s kombinacemi dimenzí* délkových a dimenzí časových ; při kombinacích vyšších řádů dojde na stavbu hmotových elementů, tedy : hmota budiž >sestrojena< z veličin délka a čas (coby vlnobalíčkování dimenzí času a délky), přičemž délka jakožto veličina má tři dimenze a čas coby veličina má **také** tři dimenze – pro časoprostor a vyšší řády dimenzí jsou ukryty ve hmotě ; Jedna časová dimenze „se odvíjí“ jiným tempem než ty druhé dvě (jak ?,o tom debata později).

Konstrukce dvouveličinového vesmíru vedou samozřejmě k úvahám i filozofickým, i k abstrakci, např. takto : Náš vesmír (tato jeho charakteristická podoba) je jeden ze stavů možných.Stavy možné se střídají, respektive se střídají stavy symetrické se stavy asymetrickými.To platí i pro stav typů vesmírů „an block“ i pro stavy >uvnitř toho stavu, toho vesmíru<. Pak bychom mohli uvažovat o jakémsi Velvesmíru (univerzálním stavu) jako o stavu „inertním“... stavu, kde je časoprostor >trochu jiný než tento< a hmota >trochu jiná než tato< a vlastně jsou si oba takové stavy totožné, nerozeznatelné, něco jako „ani ryba ani rak“. Já takový stav vesmíru dvouveličinového >pracovně< nazvu $\underline{x^3/t^3 = x^3/t^3}$.

Takový stav inertní, rovnovážný z nějakých důvodů (Bůh) ale není navěky, nýbrž se takový stav p r o m ě ň u j e..., nastane střídání symetrií s asymetriemi. Symetrický stav veličin (a jejich dimenzí) „v minulém vesmíru“ $\underline{x^3/t^3 = x^3/t^3}$ je vystřídán asymetrickým stavem veličin

$\underline{k (x_i^n/t_j^m)^a = (x_k^n/t_l^m)^b}$ „v tomto vesmíru“ . Ale střídání symetrií s asymetriemi stále pokračuje donekonečna uvnitř zahájeného **typu vesmíru**, kterých by mohlo být rovněž bezpočet...čili možná se ukáže, že náš vesmír přejde opět do „inertního stavu“ a z něj se znova vyvine „jiný asymetrický vesmír“ (než byl náš) s jiným zahajovacím pravidlem“ . Náš vesmír je >typu *parabolické rovnováhy*<.Ta realizuje gravitaci. Parabolické pravidlo zahajovací čili big bang byl třeskem nikoliv vesmíru, ale tohoto pravidla. Tedy : V předchozím „inertním“ vesmíru (v něm, či do něho ?...), v každém jeho >časovém bodu< a >délkovém bodu< „třesknula“ změna (možná třesknula změna v tom inertním hmotočasoprostoru pouze v jednom bodě a od něj se šíří „jako náказа“) tedy třesknula změna,; zahajovací „čin“ změny symetrie na asymetrii .Lineární rovnováha dimenzí předchozího vesmíru inertního $x = t$; ($c = 1 / 1$) se změnila na rovnováhu nelineární $2x = t^2$; ($x^2 = 2t$) –> gravitační pravidlo, a odtud se staví bloky : **blok** časoprostor a k němu **blok** hmota. Pak hmotové elementy se staví-rekrutují dalšími multiplikačními kroky (vlnobalíčkování dimenzí délky a času) střídání symetrií s asymetriemi.

V big-bangu „se počal“ odvíjet čas.To znamená, že v tomto časobodě nastala změna c na v ,

$1/1 = c > v \dots$, a to je zahajovací příčina pro stavbu hmotových elementů a rovnovážných stavů jejich k časoprostoru ... „vše co mění „své“ c na v ,to hmotní „

Dál se podívejte na mou stavbu hmotových elementů ze dvou veličin a jejich dimenzí na mé www-stránky. <http://big-bang.webpark.cz/>

Navrátil Josef (10.06.2003)

Hawking : Je velkou záhadou proč kvantová fluktuace **nezmuchlá** prostoročas do malého balónku. Toto je jedna ze záhad, kterou teoretikové při hledání teorie Všeho musí vyřešit. Poloměr vesmíru se mění jako druhá mocnina času ($x = t^2$).

Úžasná slova....

Divné ?, proč by ! : budiž $x_{HV} = R_v \dots$ poloměr vesmíru

$t_w = 1 / H \dots$ věk vesmíru od big.bangu

a pak se divte !! , že $x = t^2$ je >principem vesmíru<, tedy $x / t^2 = G = x_{HV} / t_w^2$

kde G - gravitační „konstanta“ (spíš gravitační **veličina**)

a kde vlastně $2x = t^2$ representuje rovnici paraboly , tedy v obráceném gardu $x^2 = 2t \dots$, čili

$C \cdot C = V + V$ / obecně / / princip gravitace /

$c = 2/c \cdot v \dots$ a kde z toho $2/c$ je ona gravitační konstanta je-li c-rychlost světla

(respektive $2 t_c / c$)

(respektive bude v gravitačních rovnicích G je jako

$$G = 2 t_c / c \cdot t_v = c / t_w \cdot t_v = x_{HV} / t_w^2 \cdot t_v)$$

kde t_c / t_v - je činitel shodný s gravitačním rudým posuvem , v tomto případě jako činitel vzešlý z řezu na světelném kužely z titulu >naší volby jednotek< --> vysvětlení je na jiných místech mé hypotézy.

Divné, že ?, pro všechny. Pan Hawking už to tuší...)

Navrátil 26.06.2003

PS : Tuto hypotetickou verzi jsem formuloval v r. 1983..., a když jsem s tím přišel v Brně v r. 1993 za prof. Horským, tak mě asi ¾ hodiny poslouchal, sem tam něco řekl, aby se neřeklo („...my to řešíme jinak“, prohlásil) a vyprovodil mě na chodbu staré školní budovy. Tam mi řekl (k několikrát mnou za ¾ hodiny vyslovené prosbě, aby mi s tím pomohl) do ticha a chladna velkého schodiště : **„Mladý muži, až to dořešíte, tak za mnou přijďte.“** V tu chvíli jen v úctě k jeho titulu a postavení jsem se udržel a neřekl v odpověď : **„Pane profesore, až to vyřeším, to už za Vámi n e m u s í m chodit...to už budu v čítankách... a možná přijdete Vy za mnou“** . Bohužel, jsem to dodnes nevyřešil, elegantní to je, možná i pravdivé, ale důkazy stále hledám svým nedokonalým mozkiem...A z dokonalých bohatě placených bohužel mi nikdo celých 20 let nepomohl.

Trčka : Aha, to je sice hezké. Ale uniká Vám jedna hodně důležitá věc. Ty rovnice s gama členem byly odvozeny teoreticky těsně před uskutečněním samotného experimentu. **Navrátil : Výborně, aspoň to potvrzuje mé přesvědčení, že celá slavná Lorentzova transformace-a s ní relativita- se dá odvodit i bez M-M.experimentu, čistě teoreticky na papíře.** Při odvozování se výpočet zjednodušil tak, že Země se považovala za inerciální soustavu pohybující se přímočaře a rovnoměrně (bez normálového ani tečného zrychlení). Žádné zakřivení gravitací se tam nebralo v potas. Podle Vás je to švindl, podle mne je to zjednodušení.**Pozor, švindlem jsem neoznačil Lorentze ani relativitu, ani M-M experiment, ale řekl jsem, že provedeme-li M-M experiment s přístrojem o gigantických rozměrech, že trajektorie fotonů se zakříví a do zrcátek nepoletí po přímkách a že celá deska se svou u-rychlostí se též nebude pohybovat po dráze přímé a švindl je v tom, že gravitaci chtějí fyzikové dokázat lokálním**

rozkouskovaním křivých ploch na součet diferenciálních tečných plošek ->tím z nelinearity udělat linearitu. Udělejte jí, ale ztratíte PRINCIP gravitace ...--> to jsem řekl.

